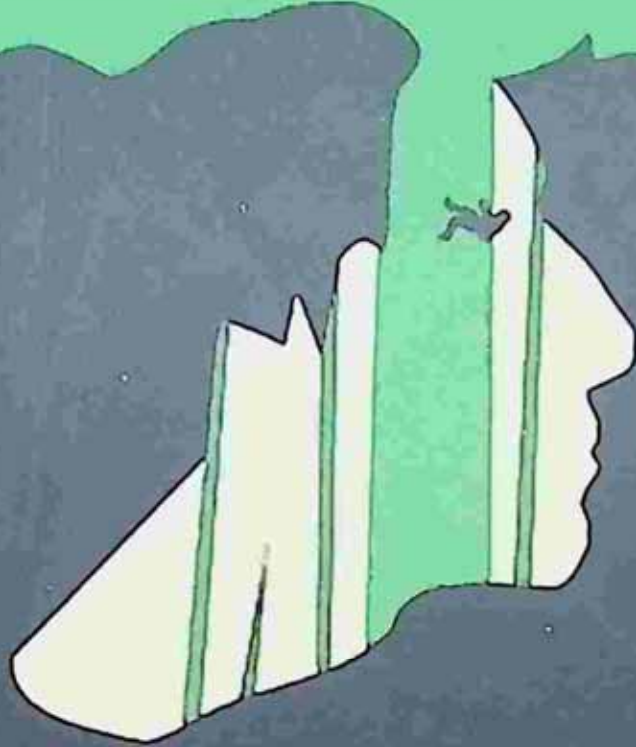

မိတ်ကူးချိချိကနိုပဉ်

JACK SCHAEFER

THE CANYON

★A CLASSIC WESTERN★

အိပ်မက်တောင်ကြား

မောင်ထွန်းသူ

ဒုတိယအကြိမ်

mgvye.com

JACK SCHAEFER

THE CANYON

ဝါဒီရော့စ်
အိမ်ထောင်စကား

မောင်ထွန်းသု

tun0064 mgya 011
2000.00 Ks

အိမ်မက်တောင်ကြား၊ မောင်ထွန်းသူ

စာမုက်မှာ ၁၆၆ + မုက်မှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀ .၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - အေဝင်းဟ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၇၊ ဧပြီလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၁၉၉၄ ကောင်းကင်ပြာစာပေ၏ ပထမအကြိမ်ပုံ

ရောင်းစျေး ၂၀၀၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

အိပ်မက်တောင်ကြား

THE CANYON

Jack Schaefer

မောင်ထွန်းသူ

မြန်မာပြန်

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၃

mgyc.com

mgyc.com

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

[၁]

အင်းစိန် တောင်သူကုန်းရပ်ကွက်အတွင်း၌ နေထိုင်ခဲ့စဉ်ကဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က မနက်တိုင်းလမ်းတစ်ပတ်လျှောက်လေ့ရှိသော ကျွန်တော်တို့သည် ဗိုလ်ကုန်းဈေးသို့ နေ့စဉ်လိုလိုရောက်သည်။ ရောက်တိုင်းလည်း 'သူ' နှင့်ဆုံမိသည်။ သူဆိုသည်မှာ တခြားလူမဟုတ်ပါ။ အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်နီးပါးအရွယ် ကရင်အမျိုးသားကြီးဖြစ်သည်။

သူသည် ဈေးထိပ်တစ်နေရာလမ်းဆေးတွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့် တို့စရာအသီးအရွက်များရောင်းသည့် ဈေးသည်ဖြစ်၏။ သူ့ထံတွင် ကောက် ရိုးနွယ်၊ လယ်ပတူ၊ ပေါက်ပန်းဖြူ၊ ဟင်းကလာ၊ ဟင်းဂလုံး၊ သက်ဖျားဖူး၊ မာလာဖူး၊ ဆိတ်ဖူး၊ စာကလေးခြေထောက်' စသည်တို့ တို့စရာအသီးအရွက် အဖူးအညွန့်များရသည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် အလေ့အထတစ်ခုရှိသည်။ ဘယ်ဈေး ဘယ်နေရာရောက်ရောက် သက်ကြီးရွယ်အို ဈေးသည်များထံဈေးဝယ်လေ့ရှိသည်။ မိမိတို့တွင် အသုံးတည့်သည် မတည့်သည်ကို သိပ်ပြီး အဓိကမထားပါ။ ဘာသာရေးအမြင်၊ ဘာသာရေးရှုထောင့် တစ်ခုတည်းကို အလေး

အနက်ပြု၍ ဝယ်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ လူမှုရေးရှုထောင့်မှကြည့်၍ ကူညီ
စောင့်ရှောက်သင့်သည်။ အားပေးသင့်သည်ဟု ယူဆ၍ဝယ်ကြခြင်းဖြစ်
သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့ထံမှ 'ငါးရှဉ့်နှင့်ဖား' ရတတ်သည်။ ကျွန်တော်
တို့ကလည်း ဝယ်လေ့ရှိသည်။ ဤသို့ဖြင့် မြန်မာတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း
တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ခင်မင်ရင်းနှီးလာကြသည်။

'ဆရာက စာရေးဆရာလို့ ပြောကြတယ်- ဟုတ်သလား'
တစ်ရက်တွင် သူ့ထံမှ ထွက်လာသည့်မေးခွန်း ဖြစ်သည်။ 'ဟုတ်ပါတယ်'
'အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတွေကို ဘာသာပြန်တဲ့စာရေးဆရာပါ'ဟု ကျွန်တော်က
ဖြေသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အပေါ်ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာဟန် ပြသည်။
'ကျုပ်ကဗမာလိုတော့ရေးတတ် ဖတ်တတ်တယ် . . . အင်္ဂလိပ်စာတော့
မဖတ်တတ်ဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ပြောတတ်တယ် . . . ကျုပ်ဆီမှာ
အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တစ်အုပ်ရှိတယ်' ဟုပြောသည်။

နောက်တစ်ရက်တွင် သူ့ထံမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ရသည်။ သူ သံရုံး
တစ်ရုံးမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏အိမ်တွင် 'မာလီ' လုပ်စဉ်က ရထားသော
စာအုပ်ဟု ဆိုသည်။ စာအုပ်အမည်မှာ ( ) စာအုပ်တွင်
ဝတ္ထုရှည်(၂)ပုဒ်နှင့် ဝတ္ထုတို (၁)ပုဒ်ပါသည်။ အားလုံး ဝတ္ထုကောင်း
တွေချည်းဖြစ်သည်။ ယင်းတို့အထဲမှာ ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံးမှာ ( )
ဖြစ်၍ စာရေးဆရာမှာ ( ) ဖြစ်သည်။

[၂]

စာရေးဆရာ Jack Schaefer သည် Shame ဝတ္ထုဖြင့် နာမည်
ကျော်ကြားသော စာရေးဆရာဖြစ်၏။ 'ရှိန်း' ဝတ္ထုမှာ အားကြီးသူ အားသာသူ
လူတစ်စုက အားနည်းသူများအပေါ် အနိုင်အထက်ပြုခြင်းကို မနှစ်သက်
သော 'ရှိန်း' အမည်ရှိ လူမြောင့်လူမှန်တစ်ဦး၏ ဘဝကို ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်
သည်။

ဇာတ်လမ်း၏ တစ်မူထူးခြားမှုနှင့် ဇာတ်ကောင်စရိုက်ပီပြင်မှုများ
ကြောင့် အမေရိကန်စာပေလောကတွင် ဂန္ထဝင်စာအုပ်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြု

ထားသည်ဟုဆိုကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့စာဖတ်ပရိသတ်သည် 'ရိုန်း'ကို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အနေဖြင့် စ၍သိခဲ့ကြသည်မဟုတ်ပါ။ ရုပ်ရှင်အနေဖြင့်သိခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က (လွန်ခဲ့သော နှစ်သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်နီးပါးခန့်က ရိုန်းဇာတ်ကားသည် မြန်မာရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်အလွန်နှစ်သက်ခဲ့သော ကားတစ်ကားဖြစ်သည်။)

ရိုန်းအဖြစ်သရုပ်ဆောင်ခဲ့သော ကမ္ဘာကျော်မင်းသား 'အေလန်လတ်' မှာလည်း ပရိသတ်၏ အသည်းစွဲ ဇာတ်လိုက်တစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဇာတ်လမ်းနှင့် ဇာတ်ကောင်စရိုက်ကိုနှစ်သက်ခဲ့သော မြန်မာရုပ်ရှင်သမားများကလည်း ဇာတ်လမ်းကို မြန်မာမှုပြု၍ 'ဗိုလ်ဘရိုန်း' အမည်ဖြင့် ရုပ်ရှင်တစ်ကား ရိုက်ကူးထုတ်လုပ်ခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် စာရေးဆရာ ဒါရိုက်တာယုနေမောင်ခိုင်က ရိုန်းဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်ခဲ့သည်။ ရိုန်းမြန်မာပြန်ဝတ္ထုမှာလည်း လူကြိုက်များသော ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ်ထင်ရှားခဲ့ပါသည်။ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သော ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ရိုန်းဝတ္ထုမြန်မာပြန်ကိုရော မဂ္ဂဇင်းကိုပါ ဖတ်ခဲ့ရသည်။

[၃]

'အိပ်မက်တောင်ကြား' ဟုအမည်ပေးထားသော ဤဝတ္ထုသည် ချီယင်နီလူမျိုး အင်ဒီးယန်း လူငယ်တစ်ယောက်၏ ဘဝကိုရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်သည်။ 'ဝက်ဝံငယ်ဟုခေါ်သော အင်ဒီးယန်းလူငယ်သည် ရိုန်းဝတ္ထုထဲမှ ရိုန်းကဲ့သို့ပင်ထူးခြားသော အကျင့်စရိုက်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။

ယင်းစရိုက်ကြောင့်ပင်လျှင် သူသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အံ့မဝင်ခွင်မကျဖြစ်ရသည်။ နောက်ဆုံးကျမှပင် လူဟူသော သတ္တဝါ၏ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်ကင်းကွာ၍ မဖြစ်နိုင်သည့်သဘာဝကို သိမြင်နားလည်လာခဲ့သည်။

ဤသည်ကိုပင် စာရေးဆရာက စိတ်ဝင်တစားဖြစ်အောင်ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်သည်။

မူရင်းစာရေးဆရာကတော့ 'ကျွန်တော့် အိပ်မက်တောင်ကြားကို

ရေးရာ၌ ဤကမ္ဘာပေါ်ရှိ အရပ်ဒေသတိုင်းမှလူသားအားလုံးအတွက် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်အဖြစ် ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်'ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့အဆိုကိုမှန်သည်ဟုယူဆမိပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤအိပ်မက်တောင်ကြားကို ကျွန်တော်မြန်မာပြန် နိုင်ခဲ့သည်မှာ 'ကျုပ်က ဗမာလိုတော့ရေးတတ်ဖတ်တတ်တယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာ တော့မဖတ်တတ်ဘူး'ဟု ပြောခဲ့သော ကရင်အမျိုးသားကြီး၏ ကျေးဇူးပြုမှု ကြောင့်ဖြစ်ရာ သူ့အား ကျေးဇူးတင်၍မဆုံးပါ။

မောင်ထွန်းသူ
၁၉၉၃ခု အောက်တိုဘာ(၅)ရက်။

အိပ်မက်တောင်ကြား

မြေပုံပေါ်တွင် ကြည့်လိုက်မည်ဆိုပါက မြင့်မားသောလွင်ပြင်ကြီးများနှင့် မြင့်မားသောတောင်တန်းကြီးများတည်ရှိရာ အစွန်အဖျားနယ်မြေဒေသတစ်ခုကို တွေ့ကြရသည်။

ယင်းနယ်မြေ ဒေသသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအနောက်ပိုင်းဒေသကြီး၏ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော မြောက်ဘက်နယ်နိမိတ်ဒေသကြီးဖြစ်သည်။

မြောက်ဒါကိုတာပြည်နယ်နှင့် မွန်တားနားပြည်နယ်များ၏ အထက်ဘက်အစွန်းအတိုင်း အိုင်ဒါအိုးပြည်နယ်၏ မြင့်မားပြန့်ပြူးသော လွင်ပြင်ထိပ်ရောက်သည်အထိလိုက်သွားပြီး တောင်ဘက်သို့ဆင်းကာ အရှေ့ဘက်ရှိ ရှေ့ကီးတောင်စဉ်တောင်တန်းများတစ်လျှောက်ဆက်၍သွားမည်ဆိုမူ ဝိုင်အိုမင်းပြည်နယ်တွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားမည်ဖြစ်၏။

ဝိုင်အိုမင်းပြည်နယ်ထဲမှ ဖြတ်၍အရှေ့စူးစူးရှိ တလက်ဟစ်လ်တောင်ကုန်းများကိုဖြတ်ကျော်လိုက်သည့်အခါ တောင်ဒါကိုတာပြည်နယ်အတွင်းသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။

ထို့နောက် မြောက်ဘက်ကနေဒါနိုင်ငံ နယ်နိမိတ်လမ်းကြောင်း ပေါ်သို့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံဆိုက်ရောက်သွားသည်။

ယင်းနယ်မြေဒေသကြီးသည် မြင့်မားသော နယ်စွန်နယ်ဖျားဒေသ ကြီးဖြစ်သည်။ မွန်တာနားပြည်နယ်တစ်နယ်လုံးနှင့် အိုင်ဒါဟိုပြည်နယ် အစွန်အဖျားသာမက ဝိုင်အိုမင်းပြည်နယ်အထက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး ပါဝင်နေ သော ဒေသကြီးဖြစ်သည်။

ဤဒေသကြီးသည် ဒါကိုတာပြည်နယ်နှစ်ခုစလုံး အထိကျယ်ပြန့်ပြီး ကျယ်ဝန်းသော မင်ရူရီမြစ်ကိုကျော်ဖြတ်ကာ အရှေ့စူးစူးအထိ ရောက်လေ သည်။

အမှန်တော့ မြောက်ဒါကိုတာ၊ တောင်ဒါကိုတာ၊ မွန်တာနား၊ အိုင်ဒါ ဟိုနှင့် ဝိုင်အိုမင်း အစရှိသော အမည်များသည် ယနေ့ခေတ် အမေရိကန် နိုင်ငံ မြေပုံများပေါ်၌ပေးထားသည့်နာမည်များဖြစ်၏။

တစ်ချိန်ကမူ ဤနယ်မြေဒေသကြီး၏ ဧရိယာအများအပြားကို ဆီးဆော့စ်အင်ဒီးယန်းများက ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြ၏။

ဆီးဆော့စ်များမှာ ယနေ့အချိန်ထိ မစ်ရူရီမြစ်၏ အရှေ့ဘက် တစ်လွှား၌ အခြေစိုက်နေဆဲဖြစ်သည်။ ထိုခေတ်အခါက ဤနယ်မြေ အတွင်း၌ ကရီးအင်းဒီးယန်းလူမျိုးစုများလည်း နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။

ပေါ်နီးကွန်မင်ချီနှင့် အေရာပါဟိုးဟုခေါ်သော အင်ဒီးယန်းလူမျိုးစု များလည်း နေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုစဉ်က ဤနယ်မြေအတွင်း၌ ချီယင်နီအင်ဒီးယန်းလူမျိုးစုများ လည်း နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ ချီယင်နီများသည် သူတို့ မူလအခြေစိုက်ရာဒေသ ကို စွန့်ပစ်ပြီး မစ်ရူရီမြစ်၏ အနောက်ဘက်ကမ်းပါးအတိုင်း အနောက် စူးစူးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့အုပ်စုသည် မြင့်မားသော နယ်စပ်ဒေသအတွင်း၌ စားကျက် မြက်ခင်းကြီးဆီသို့ ကူးပြောင်းလာကြသော ကျွဲအုပ်ကြီးများနောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်ရင်းနှင့် ဤဒေသသို့ရောက်ရှိကာ အခြေချခဲ့ကြ ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ယနေ့ခေတ်မြေပုံပေါ်ရှိ ဤနယ်မြေဒေသ၏ တောင်ဘက်

အနားသတ် မျဉ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်သွားမည်ဆိုပါက ဤအနီးအနား တစ်ဝိုက်၌ ဝိုင်းရံနေသော ဘလက်တစ်လံတောင်ကုန်းများကို တွေ့ရပေ လိမ့်မည်။

မြေပုံပေါ်၌ကြည့်လျှင် ဤတောင်ကုန်းများသည် ချီယင်နီမြစ်၏ တောင်ဘက်ဖျားမြစ်ဆုံနှင့် ဘဲလ်ဖီချီဟုခေါ်သော မြစ်၏ မြောက်ဘက် မြစ်ဆုံများကြား၌ တည်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဖြစ်၏။

ယင်းမြစ်ကြီးနှစ်ခုအတွင်းသို့ စီးဝင်ရာ ချောင်းငယ်မြောင်းငယ်များ သည် ဤတောင်ကုန်းများဆီမှ အစပြု၍ စီးဆင်းလာကြခြင်းဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ ဤနေရာရှိကုန်းမြင့်များသည် တောင်တန်းများ မဟုတ်။ အလွန်ခက်ထန်မာကျောသော ကျောက်ဆောင်ကျောက်စွန်းများ တည်ရာ တောင်တန်းကြီးများဖြစ်၏။

အကယ်၍ ဤချောင်းငယ်မြောင်းငယ်များထဲမှ ချောင်းတစ်ချောင်း အတိုင်း လိုက်သွားမည်ဆိုပါက နောက်ဆုံးတွင် မြစ်များဖုံးလွှမ်းနေသည့် ကုန်းမြင့်တစ်ခုဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

ယင်းကုန်းပြင်မြင့်သည် တစ်မိုင်ကျော်ကျော်ခန့် ရှည်လျား၍ မြင့်မား သော မြက်ပင်ရှည်ကြီးများကြားမှ တိုးဝင်ဖြတ်သန်းသွားသည့်အခါ အောက်ဘက်သို့ ပေရှစ်ဆယ်နီးပါးခန့် နိမ့်ဆင်းသွားသော အလွန်နက်ရှိုင်း သည့် တောင်ကြားတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

ထိုတောင်ကြား၏ အခြားတစ်ဖက်တွင်မူ ဤမှာဘက်ရှိ ကုန်းပြင်မြင့် နှင့် တပြေးတညီတည်း ဖြစ်နေသော အခြားကုန်းပြင်မြင့်တစ်ခုကို တွေ့ရ ပြန်၏။

အမှန်တော့ ဤကုန်းပြင်မြင့်နှစ်ခုကြားရှိ တောင်ကြားသည် ဝက်ဝံ ငယ်၏ တိမ်မြုပ်ပျောက်ဆုံးသွားပြီဖြစ်သော တောင်ကြားပေတည်း။

ရှေးလွန်လေပြီးသော ခေတ်အဆက်ဆက် နှစ်ပေါင်းများစွာက ကျောက်တုံးကျောက်စွန်းကြီးများအတွင်းရှိ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ထပ်၊ ကျောက်လွှာများ ကျိုးပဲ့ကြွေပျက်စီးပြီး ဤတောင်ကြားဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ တောင်ကြားသည် ရှည်မျောမျောဖြစ်၍ တြိဂံပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်သည်။

အထက်ဘက်အမြင့်ပိုင်းသည် ကျဉ်းမြောင်းသည်။ ကုန်းပြင်မြင့်

ဘက်မှစီးဆင်းလာသော စမ်းချောင်းသည် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး၏ နှုတ်ခမ်းမှတစ်ဆင့် တောင်ကြားတွင်ရှိ ကန်ငယ်တစ်ကန်ပေါ်သို့ တည်တည် မတ်မတ် ကျဆင်းလျက်ရှိ၏။

တောင်ကြားသည် အောက်အနိမ့်ပိုင်းဘက်ကျလေ ကျယ်ဝန်းလာ လေဖြစ်သည်။ ဤအပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ စမ်းချောင်း၏ စီးဆင်းမှု သည် ကျောက်တုံးပပ်ကြားအက်များအတွင်းသို့ ရောက်နေသဖြင့် မြင်ကွင်း အတွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဘေးနှစ်ဖက်ရှိ ကျောက်နံရံများသည် အထက်အောက် ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ်ရှိကြသည်။

ရာသီဥတု၏ တိုက်စားမှုကြောင့် ပြောင်ချောနေကြသည်။ အချို့ သော ကျောက်စွန်းကလေးများကြားတွင် မြက်ပင်အနည်းငယ်မျှသည် အမြစ်တွယ်မိရန် အားထုတ်နေကြသည်။

တစ်နေရာတွင်မူ ကျောက်စွန်းများသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု တစ်ဆယ့် ငါးပေမှ ပေနှစ်ဆယ်ခန့်အထိခြားကာ အဆင့်လိုက် တည်ရှိနေကြသည်။ ယင်းနေရာများရှိ နံရံများတွင် လိုဏ်ခေါင်းကလေးများ ဖြစ်ပေါ်နေကြ သည်။ ယင်းလိုဏ်ခေါင်းများသည် ပုံသဏ္ဍာန်လည်း တူကြသည်။ အထိုက် အလျောက်လည်း ကျယ်ဝန်းကြသည်။ ယင်းလိုဏ်ခေါင်းများသည် လူ့ စိတ်ကူးမှ ပေါက်ဖွားလာသည့် လက်ရာများဖြစ်သည်မှာ ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိပေ။

ရှေးအခါက နံရံကျောက်တုံးများကြားတွင် လိုဏ်ခေါင်းများ မရှိခဲ့ပေ။ ဤတောင်ကြားသည် ကုန်းမြင့်နှစ်ခုကြားတွင် လူမသိ သူမသိ ပုန်းလှို့ တည်ရှိနေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ တောင်ကြားကို ကျွဲများက စတင်တွေ့ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်။ ကျွဲများသည် အနံ့ခံ၍ ဤတောင်ကြားအစွန်းသို့ အမှတ်မထင် ရောက်ရှိလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော နှစ်ပေါင်းများစွာ က အမှောင်ထုထဲတွင် ပေါ့ပေါ့ဆဆ လျှောက်လာခဲ့သော တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်သည် ဤတောင်ကြားအစွန်းမှနေ၍ အောက်သို့လိမ့်ကျပြီး သေဆုံးကောင်း သေဆုံးခဲ့ပေလိမ့်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် ချက်ချင်းမသေဘဲ အရိုးများ ကျိုးကုန်သည့်ဝေဒနာကို ခံစား၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း သေဆုံး

ကောင်း သေဆုံးခဲ့ပေလိမ့်မည်။

မည်သည့်အချိန်အခါကဟု ခန့်မှန်းတွက်ချက်၍ မရနိုင်လောက်အောင် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော အချိန်တစ်ချိန်က လမိုက်သောညတစ်ညတွင် လျှပ်စစ်များ တဝင်းဝင်းလက်ကာ မိုးကြိုးများပစ်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အမှောင်ထုထဲ၌ ကုန်းပြင်မြင့်ကို ဖြတ်လာနေသော ကျွဲအုပ်တစ်အုပ်သည် ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်ကာ အစုံလိုက် အပြိုလိုက် ထွက်ပြေးကြသည်။ ဤတွင် ရှေ့ဆုံးမှ ကျွဲများသည် တောင်ကြားထဲသို့ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ လိမ့်ကျကြသည်။ နောက်မှပါလာသော ကျွဲများသည် ရှေ့မှဆေးအန္တရာယ်ကို သိသွားကြသဖြင့် တန့်ခနဲရပ်ကာ နောက်ပြန်လှည့်ရန် အားထုတ်ကြသည်။

သူတို့နောက်မှ ရှေ့သို့ အားသွန်ခွန်စိုက် ပြေးလာကြသော ကျွဲများနှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ တိုက်မိကြသည်။ ထိုအခါ တောင်ကြားအတွင်း၌သာမက ကုန်းပြင်မြင့်ပေါ်၌ပါ သွေးချောင်းစီးသွားသည်။ အပိုင်းပိုင်းအတစ်တစ် ဖြစ်နေသော ကျွဲများသည် တစ်ကောင်ပေါ်တစ်ကောင်ထပ်ကာ ရာနှင့်ချီ ထောင်နှင့်ချီ၍ သေကျေပျက်စီးကုန်ကြသည်။

နံနက် အရုဏ်ဦးအလင်းရောင်ဖြင့် တောင်ကြားထဲ၌ အသက်ရှင်လျက်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျွဲခုနစ်ကောင်ကို မြင်ရသည်။ လေးကောင်သည် ခြေများကျိုးနေသဖြင့် တရွတ်တိုက်ဆွဲနေကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် သေဆုံးကုန်ကြသဖြင့် မူလအရေအတွက်ထက် လျော့နည်းသွားသည်။ ကျွဲမကြီးနှစ်ကောင်နှင့် ကျွဲထီးလေးကောင် စုစုပေါင်း သုံးကောင်မျှသာ ကျန်ခဲ့သည်။

တောင်ကြားထဲတွင် မြက်ကောင်းများ အလှုံ့အပယ် ပေါများသည်။ စမ်းချောင်းလည်းရှိသည်။ နွေရာသီရောက်၍ နေပူရှိန်အမြင့်ဆုံးတက်လာချိန်တွင် အရိပ်ခိုစရာ သစ်ပင်ကြီးများလည်း ရှိသည်။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တည့်မတ်မြင့်မားသော ကျောက်သားနံရံကြီးများ ရှိနေသဖြင့် လေမုန်တိုင်းနှင့် နှင်းမုန်တိုင်းများ ဆေးရန်မှလည်း အကာအကွယ်ရသည်။

ထိုကုန်းပြင်လည်း မိတ်လိုက်ရာသီတွင် ကျွဲထီးများ၌ ရှိလာတတ်သည့် ရာဂစိတ်ကြောင့် အချင်းချင်းတိုက်ခိုက်ကြသည့် စစ်ပွဲများနှင့်

ပြင်းထန်ကြမ်းကြုတ်သော ဆောင်းရာသီများ၏ တိုက်ခိုက်မှုများကြောင့် အားအင်ချိနဲ့သော အကောင်များသည် သေကျေပျက်စီးရစေမြဲဖြစ်ရာ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွဲအရေအတွက်သည် တိုးလာသည်မရှိတော့ဘဲ အမြဲတစေ လျော့နည်းလေ့ရှိ၏။

တောင်ကြားလို နေရာဒေသမျိုး၌ ကျက်စားသော ကျွဲအုပ်၏ အရေအတွက်သည် ကောင်ရေ တစ်ဆယ့်ငါးထက် ပိုမလာ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရှားရှားပါးပါး ကျွဲတစ်အုပ်တွင် ရှစ်ကောင်ပင် မပြည့်။

ထိုအချိန်က ကျောက်နံရံများတွင် လူတို့ ပြုလုပ်ထားသည့် လိုဏ်ခေါင်းများ မရှိ။ နက်ရှိုင်းသော တောင်ကြားနှင့် ကျွဲ၊ မြက်ပင်များနှင့် စမ်းချောင်း ဤအရာများသာလျှင် ရှိသည်။ နှစ်ကိုတော့ အတိအကျ သိချင်၍ မရ။ မေးလျှင်လည်း အဖြေထွက်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ဤမြေကြီးပေါ်သို့ လူဖြူများ ရောက်လာသည့်နှစ်များထဲမှ တစ်နှစ်နှစ်ဖြစ်ဖို့သာ ရှိသည်။

ထိုအချိန်အခါက လူဖြူများသည် ဤမြေကြီး၏ အရှေ့ဘက်ဒေသများ၌သာ ကျက်စားလျက်ရှိကြသည်။ အတားအဆီးကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာသော အက်ပလေချီယန် တောင်တန်းကြီးပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်လာနိုင်သူဟူ၍ အနည်းငယ်သာ ရှိသေးသည့် ကာလဖြစ်၏။ ပင်လယ်ပြင်မှ ဖြတ်လာသည့် ခရီး သည် အနည်းငယ်နှင့် သားမွေးကုန်သည် အနည်းငယ်မျှသာလျှင် အနောက်ပိုင်းဒေသမှ ရေအိုင်ကြီးများနှင့် မစွပ်မြစ်အထက်ဘက်သို့ ရောက်လာစေအချိန် ဖြစ်၏။

အရေအတွက်အားဖြင့် အလွန်နည်းပါးသော ယခင်လူဖြူများ ရှိနေသည်ကို အနောက်ပိုင်းဒေသတွင်ရှိ အင်ဒီးယန်းလူမျိုးစု မသိကြချေ။ သိသည့်တိုင်အောင်လည်း ယုံတမ်းစကားတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ်အခါက ဝက်ဝံငယ်၏ ပျောက်ဆုံးနေသော တောင်ကြားကို နာမည်လည်း မပေးရသေး။ နာမည်ပေးဖို့မဆိုထားနှင့် တွေ့ပင် မတွေ့ကြသေး။

ထိုစဉ်က ဤတောင်ကြားသည် တိုက်ကြီးတစ်တိုက်ဟု ခေါ်ဆိုရမည့် မြေပြင်ကြီးတစ်ခု၏ အလယ်ဗဟိုခန့်၌ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်နေကြသော မြင့်မားသည့် လွင်ပြင်ကြီးများနှင့် မြင့်မားသည့် တောင်စဉ်တောင်

တန်းကြီးများရှိရာ ဘလက်ဟစ်လ်တောင်ကုန်းဒေသအတွင်း၌ အမြဲတစေ ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်နေသော ရာသီဥတုများ၏ ပြုပြင်မှုများကို ခံယူကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေသည်။

ဤသည်တို့ကား 'နေရာနှင့်ကာလ'ကို ဖော်ပြခြင်းပေတည်း။

ချီယင်နီရွာ၏ သားရေတဲများသည် စက်ဝိုင်းပုံစံ အဝိုင်းလိုက် တည်ရှိနေကြသည်။ ချီယင်နီလူမျိုးတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း မိသားစု ဆယ်ဦးလျှင် တစ်အုပ်စုဖွဲ့၍ တည်ဆောက်နေထိုင်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ရွာထဲ တွင် အားလုံး ဆယ်အုပ်စုမျှရှိသည်။ အုပ်စုနှစ်ခု၏ ကြားတွင် ကွင်းကျယ် ကြီးရှိ၍ ထိုကွင်းကျယ်ကြီးသည် ရွာအဝင်လမ်းမကြီး ဖြစ်သည်။

ရွာလယ်လမ်းမကြီး၏ အနောက်ပိုင်း စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံသဏ္ဍာန် တည်ရှိနေသော တဲများထဲမှ တစ်လုံးသော တဲထဲတွင် အမျိုးသမီးများသည် အစားအသောက်များ ပြင်ဆင်တည်ခင်းနေကြသည်။ မီးဖိုတစ်ဖိုလည်း မွေးပေးထားသည်။

ထို့နောက် တဲအတွင်းမှ အားလုံး ထွက်ခွာသွားကြသည်။ သူတို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်မှာ တခြားကြောင့်မဟုတ်။ ယနေ့ တဲအတွင်း၌ ဆေးတံသောက်ပွဲ အခမ်းအနားတစ်ခု ကျင်းပပြုလုပ်ရန် ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားများသည် တစ်ဦးချင်းစီ တန်းစီ၍ တဲအတွင်းသို့ ဝင်လာ ကြသည်။ တဲအတွင်းရောက်သည့်အခါ ညာဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး တစ်ခဏမျှ ရပ်နေသည်။ တဲ၏နောက်ဘက်ထရံနားရှိ ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ ထိုင်နေသော တဲရှင်က ဝင်လာသူအား ဆီး၍ နှုတ်ဆက်သည်။

ထိုင်ရမည့်နေရာကို ညွှန်ပြသည်။ ထိုအခါကျမှ ဝင်လာသူသည် တဲရှင် ညွှန်ပြသည့်နေရာသို့ သွား၍ ထိုင်သည်။ ဝင်လာသူများသည် သူတို့ နေရာယူကြသည့်အခါ တဲရှင်နှင့် မီးဖိုကြားမှ ဖြတ်မသွားမိအောင် အထူး သတိထားကြသည်။

လူအားလုံး တည်ခင်းထားသည့် အစားအစာများကို စားကြ သောက်ကြသည်။ တဲရှင်သည် လူအားလုံး စားသောက်ပြီး၍ လက်များ သုတ်ပြီးသည်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ အားလုံး

စားသောက်ပြီးသွားသည့်အခါ တဲရှင်သည် အခမ်းအနားအတွက် အထူး တလည် စီမံပြုလုပ်ထားသော ဆေးတံကိုယူ၍ ဆေးတံသောက်ဆေး ထည့် သည်။ ထို့နောက် စကားစပြောသည်။

“ရောင်းရင်းတို့ . . . ငါတို့ ရန်သူတွေဟာ ငါတို့ရွာနဲ့ ခြောက်ရက် ခရီး အကွာလောက်က နေရာတစ်နေရာမှာ ရွာတစ်ရွာတည်ပြီး စခန်းချနေ ကြတယ်။ ဒီနှစ် . . . ဆောင်းရာသီကလည်း အလွန်ကို ဆိုးဝါးပြီး ပြင်းထန် တယ်။ ဒီလဟာ . . . ကျွဲသစ်တိုးလ၊ ငါတို့ရန်သူတွေ အလုပ်ရှုပ်နေကြမယ့် အချိန်၊ သူတို့အနေနဲ့ ငါတို့လူစု ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ . . . သူတို့ကို သွားတိုက်ပြီး မြင်းတွေလုယူဖို့ စစ်ပွဲတစ်ပွဲကို ငါ . . . ဦးစီးဦးဆောင်ပြုချင်တယ်၊ မင်းတို့ . . . ငါနဲ့ လိုက်ကြမလားလို့ . . . မေးပါရစေ”

တဲရှင်သည် ယခင်ယခင်အချိန်များကလည်း စစ်အဖွဲ့ပေါင်းများစွာ ကို ဦးစီးဦးဆောင်ပြုခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။ အမြဲတစေ အောင်ပွဲရခဲ့သော စစ်သည်တော်တစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် လူများစုက သူနှင့် လိုက်လာကြလိမ့်မည် ဟု ယုံကြည်သည်။ ဤအချက်နှင့်ပတ်သက်၍ မည်သူ့အပေါ်မှာမှ သံသယ မရှိ။

သူသည် ဆေးတံရိုးနှင့် ကောင်းကင်သို့ ညွှန်ပြသည်။ မြေကြီးကို ညွှန်ပြသည်။ အရှေ့အရပ်၊ မြောက်အရပ်၊ အနောက်အရပ်နှင့် တောင်အရပ် စသော အဓိကကျသည့် အရပ်လေးမျက်နှာကို ညွှန်ပြသည်။

ဝိညာဉ်များကို တိုင်တည်ခြင်း၊ ဆုတောင်းခြင်း ပြုသည်။ ယင်း အရပ်လေးမျက်နှာတွင် အောင်မြင်ခြင်း၊ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကောင်းခြင်း နှင့် ရဲရင့်ခြင်း စသည်များ နေထိုင်လျက်ရှိကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့နောက် သူသည် ဆေးတံကို မီးညှို့ပြီး သောက်သည်။ ပြီးလျှင် သူ့ဘယ်ဘက်ဘေး၌ ထိုင်နေသူအား လှမ်းပေးသည်။

သူ့ဘယ်ဘက်ဘေးမှလူသည် ဆေးတံကိုယူကာ ဆေးတံအိုးကို အောက်ချ၍ တည့်တည့်မတ်မတ် ကိုင်ထားသည်။ သူသည် ဤပုံစံအတိုင်း အချိန်အတော်ကြာကြာ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ သူထိုင်နေသောနေရာသည် သူတို့လူမျိုး ဓလေ့ထုံးစံအရ ဂုဏ်သိက္ခာအမြင့်မားဆုံးသောနေရာတွင်

ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၍ သူလုပ်သမျှသည် တခြားလူများအပေါ် ဩဇာလွှမ်းနှိုင်သည်။

သူသည် အောက်နားသို့ချ၍ ကိုင်ထားသော ဆေးတံကို အပေါ်သို့ မယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆေးတံကို ဖွာသည်။ “ငါ . . . မင်းနဲ့ လိုက်မယ်” ဟု အဖြေပေးလိုက်ခြင်းပေတည်း။

ဆေးတံသည် ထိုလူ၏လက်ထဲမှ နောက်တစ်ယောက်ထံ ရောက်သွားသည်။ ထို့နောက် တစ်ယောက်လက်မှ တစ်ယောက်လက်သို့ အဆင့်ဆင့် ကူးပြောင်းရောက်ရှိသွားသည်။ ဆေးတံကို လက်ခံရယူသူတိုင်းက သောက်ကြသည်။

သူတို့လည်း လိုက်မည်ဟု အဖြေပေးကြခြင်း ဖြစ်၏။ အခုအတိုင်း သာဆိုပါက စစ်သည်တော်ကောင်းများ ပါဝင်သည့် အင်အားကြီးမားသော စစ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖြစ်လာမည်မှာ မလွဲ။

နောက်ဆုံးတွင် ဆေးတံသည် တဲတဲခါးဝ၏ ညာဘက်တွင်ထိုင်နေသော ဒုတိယလူ၏ လက်တွင်းသို့ ရောက်သွားသည်။

ထိုလူသည် အခြားလူများနှင့် တူသည်။ သို့သော်လည်း မတူ။ သူ့နားများကို ဖောက်ထားသည်။

သို့သော်လည်း နားပေါက်ကျယ်များတွင် နားကွင်းများမရှိ။ သူ့ဆံပင်ကို ကျစ်၍ နောက်ဘက်တွင် တွဲလောင်းချမထား။

သူ့ဆံပင်သည် ဖားလျားကျနေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် အခြားလူများလို အဆင်အသွေးလှပသည့် ကျွဲသားရေ ဝတ်ရုံဝတ်မထား။

သူ ဤအခမ်းအနား၌ ဝင်ထိုင်နေခြင်းသည် ဤတဲ၌ နေထိုင်လျက် ရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဤတဲတွင် တဲရှင်နှင့် အတူတူနေသူဖြစ်ပါလျက် နှင့် အခမ်းအနားသို့ မတက်ပါဘူး။ ဤအခမ်းအနားကို ဂုဏ်သိက္ခာကင်းမဲ့အောင် ပြုလုပ်ရာကျသွားမည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့နေရာ၌ ရောက်နေခြင်း ဖြစ်၏။

သူသည် လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့သော် ငယ်ရွယ်နုပျိုသူများတွင် တွေ့ရသည့်မာန်မျိုး၊ မာနမျိုး ထောင်လွှားဝင့်ဝါမှုမျိုးမမြင်ရ။

အခမ်းအနားတွင် သူ့ထက် အသက်ငယ်သော လူငယ်များပင် ပါဝင်

ကြသည်။

ထိုလူငယ်များသည် စစ်အဖွဲ့ပေါင်းများစွာနှင့် လိုက်ပါခဲ့ဖူးကြသည်။ တိုက်ပွဲ အများအပြားကိုလည်း ဆင်နွှဲခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏ ရဲရင့်သော စွန့်စားမှုများ အကြောင်းကိုလည်း သူ့အား ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုလူငယ်များ ရရှိထားသည့် အတွေ့အကြုံမျိုး သူ့တွင် လုံးဝမရှိ။ မည်သည့် အချိန်အခါ၌မဆို ဤအခမ်းအနားမျိုးနှင့် ကြုံကြိုက်လျှင် သူသည် ဘယ်တော့မှ ဆေးတံကိုမသောက်။

ဤအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရသည့်အခါတိုင်း တဲရှင်သည် ဝမ်းနည်းရသည်။ စိတ်ထိခိုက်ရသည်။

သို့သော်လည်း တဲရှင်သည် သူ၏နှလုံးသားမှ ခံစားနေရသည်များကို အပြင်သို့ ဖော်ထုတ်၍မပြ။ အခြား လူများသည် တဲရှင်ကဲ့သို့ပင် အပြင်သို့ ဖော်ထုတ်ပြလေ့မရှိ။

သူတို့သည် သူဘာလုပ်မည်ကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့နှင့် တူသော်လည်း မတူသည့်လူသည် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်၍ မြေပြင်ကို ကြည့်နေသည်။

သူ့လက်တွင်းသို့ ဆေးတံရောက်လာစဉ်ကလည်း သူသည် မျက်လုံးများကိုပင့်၍ မကြည့်။ အခုလည်း သူသည် မျက်လွှာကို ချမြဲတိုင်း ချထားသည်။

သူ့ အသက်ရှူသံကို ဘေးလူများ ကြားနေရသည်။ သူသည် သူတို့ လူမျိုးစု ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း ဆေးတံကို တည့်တည့်မတ်မတ် ကိုင်ထားသည်။ သူသည် ဆေးတံကို မသောက်ဘဲ ဘေးမှလူ၏ လက်ထဲသို့ လွှဲပေးသည်။

ဤသည်ကား 'လူ'၏ အကြောင်းကို ဖော်ပြခြင်းပေတည်း။

အခန်း (၁)

သူ့နာမည်သည် 'ဝက်ဝံငယ်' ဖြစ်သည်။ ထိုနာမည်သည် မှည့်ရိုး မှည့်စဉ်နာမည် မဟုတ်။ သူတို့ချီယင်နီလူမျိုးစု ထုံးစံအရ မြင်းတစ်ကောင် လက်ဆောင်ပေးကာ သူ့အဖေ၏အစ်ကို သူ့ဦးကြီး(သို့မဟုတ်)သူ့အဘိုးက ပေးခဲ့သည့် နာမည်လည်းမဟုတ်။ သူငယ်စဉ်က သူ့အဖေနှင့်အမေက ချစ်စနိုးခေါ်ခဲ့ကြသည့်အမည်မျှသာ ဖြစ်သည်။

သူသည် ဝဝတစ်တစ်နှင့် ချစ်စရာအလွန်ကောင်းသည့် ကလေးငယ် တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ခြေဆံလက်ဆံများက အလွန်တိုသည်။

တိုပုံမှာလည်း ရိုးရိုးတိုပုံမျိုး မဟုတ်။ လူတစ်ယောက်၌ ရှိရမည့် သာမန် ရိုးရိုးရှိစဉ်ထက် ပို၍ တိုနေခြင်းဖြစ်သည်။

အမှန်အားဖြင့် ချီယင်နီများသည် အရပ်အမောင်း ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းနှင့် လူလုံးလူဖန် တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သူများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ၏ချို့ယွင်းမှုသည် ပို၍ သိသာထင်ရှားနေသည်။

ပထမတွင် သူ့မိဘများက သူ့အား 'ဖက်တီးလေး'ဟု ခေါ်ကြသည်။ သူ လေးဘက်တွား၍ သွားပြီးစအရွယ် သူ၏ တိုတောင်းသော ခြေထောက်

များပေါ်တွင် တည့်တည့်မတ်မတ်ရပ်နိုင်ရန် စမ်းတဝါးဝါးနှင့် အားထုတ်စ ပြုချိန်ရောက်သည့်အခါ သူ့အဖေနှင့်အမေက သူ့အား 'ဝက်ဝံငယ်'ဟု ပြောင်း၍ ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ သူကလေးအရွယ်က ထိုနာမည်မှ တစ်ပါးတခြား ဘာနာမည်မျှ မရှိ။

သူ အသက်ခြောက်နှစ်ပြည့်၍ မှည့်ရိုးမှည့်စ နာမည်ပေးပွဲ ပြုလုပ် ရမည့်အရွယ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင်မူ သူ့အဖေနှင့်အမေသာမက သူတို့ ၏သွေးအနီးဆုံး ဆွေမျိုးသားချင်းများသည် အဖျားရောဂါဖြင့် အားလုံး သေဆုံးကုန်ကြသည်။ ထိုစဉ်က သူတို့သည် ကိုယ့်ရွာတွင်ကိုယ် နေထိုင် လျက် ရှိကြသည်မဟုတ်။

မုဆိုးကောင်းများဖြစ်ကြသော သူတို့လူမျိုး ယောက်ျားများသည် မိသားစုများနှင့်အတူ နွေရာသီ ယာယီအမဲလိုက်စခန်းများ တည်ဆောက် ကာ ကျွဲများနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်၍ ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ် နေချိန် ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်တွင် အဖျားရောဂါသည် ရုတ်တရက် စခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

လူအားလုံး အဖျားရောဂါ၏ ဖိစီးနှိပ်စက်မှုကို အလူးအလှိမ့် ခံကြရ သည်။ လူအားလုံးနီးပါးမျှ သေကျေပျက်စီးခဲ့ကြရသည်။

စခန်းအတွင်းမှ အဖျားရောဂါ ပြန်ထွက်သွားသည့်အခါ စခန်းထဲတွင် အဘိုးအိုတစ်ယောက်၊ မိန်းမနှစ်ယောက်နှင့် ကလေး လေးယောက်သာ လျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အကျန်အကြွင်းဖြစ်သော ထိုလူခုနစ်ယောက်သည် စခန်းမှနေ၍ ရွာသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ချီယင်နီတစ်ယောက်တွင် စားစရာ ကျွဲသားများရှိနေပါက အခြား ချီယင်နီတစ်ယောက်အဖို့ ငတ်စရာအကြောင်း မရှိတော့ပေ။ ထိုနည်းတူ ချီယင်နီတစ်ယောက်၌ နေစရာအိမ်ရှိနေပါက အခြားသော ချီယင်နီတစ်ဦး အဖို့ အိမ်ခြေယာမဲ့တစ်ဦးဖြစ်စရာအကြောင်း မရှိတော့ပေ။

အချင်းချင်း ရိုင်းပင်းကူညီခြင်း၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခြင်း စသည့် အလုပ်များသည် ချီယင်နီလူမျိုးစုများ အမြဲတစေ လိုက်နာကျင့်သုံးသော ဓလေ့ထုံးစံများ ဖြစ်၏။

မိဘဆွေမျိုးများ သေကျေပျက်စီးကုန်သဖြင့် တစ်ကောင်ကြွက် ဘဝသို့ ရောက်သွားခဲ့ရသော ဝက်ဝံငယ်အား 'ဘယ်သန်'က သူ့တဲသို့ခေါ်၍ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဘယ်သန်တို့လင်မယားသည် ဝက်ဝံငယ်၏ မွေးစား မိဘများ ဖြစ်လာသည်။ မွေးစားမိဘနှစ်ပါးသည် ဝက်ဝံငယ်အား သူတို့ သားသမီးများနှင့် တန်းတူရည်တူ ထားသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဝက်ဝံငယ်ကတော့ ဘယ်သန်၏ သားသမီး အရင်းများနှင့် ခြားနားမှုရှိနေသည့် သူ့ဘဝကို အမြဲတစေ သတိပြုနေမိ သည်။ ဝက်ဝံငယ် ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်တွင် သူ့မွေးစားဖခင် ဘယ်သန်ကား ဆေးရောင်စုံခြယ်ထားသည့် မြင်းရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ပေးသည်။

ဘယ်သန်သည် ဤအရွယ်မျိုးတစ်ရုပ်ကို သူ့သားကြီးအတွက် လွန်ခဲ့ သော နှစ်နှစ်ခန့်က လုပ်ပေးခဲ့ဖူး၍ နောက်တစ်နှစ်အကြာတွင် သူ့သားငယ် အတွက် အရုပ်တစ်ရုပ် လုပ်ပေးခြင်းသည် သူ့သားအရင်း၊ သမီးအရင်း များလို ဆက်ဆံသည့်သဘောကို ဖော်ပြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့တစေလည်း ဝက်ဝံငယ်ကတော့ ဘယ်သန်၏ သားသမီးများနှင့် မတူသည့် သူ့ဘဝကို မြင်မြင်လျက်ပင် ရှိသည်။

တကယ်တော့ သူ အခု နေထိုင်လျက်ရှိသော တဲသည် သူ့အဖေ၏ တဲမဟုတ်။ သူသည် ဤတဲတွင် မိဘမဲ့ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် နေထိုင်ရ ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သူ့အနေဖြင့် သူ့နေထိုင်ရာ တဲအတွက် ဝေယျာဝစ္စများကို မလုပ်၍ မဖြစ်။ သတင်းစကားများကို ပို့ပေးရသည်။ ဆေးရွက်ကြီးများ လှီးပေးရ သည်။ ဘယ်သန်၏ မြင်းများကို စားကျက်မြက်ခင်းဆီသို့ လွှတ်၍ ကျောင်းပေးရသည်။

အမှန်တော့ ထိုအလုပ်များကို သူတစ်ဦးတည်းက ခိုင်ခံ့၍ လုပ်ရသည် မဟုတ်။ ဘယ်သန်၏ သားများလည်း သူနှင့် တပြေးတညီတည်း ထိုအလုပ် များကို လုပ်ကြရသည်။ သူတို့အဖေ ဘယ်သန်သည် မျက်နှာကြီးငယ် ရွေးတတ်သူ မဟုတ်။ တရားမျှတမှုရှိသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဝက်ဝံငယ်၏အမြင်တွင် မတူသည့်အချက်ကတော့ ရှိနေ

ဆဲပင် ဖြစ်၏။

သူ့အမြင်အရ ဘယ်သန်၏သားများ အလုပ်လုပ်နေကြခြင်းသည် မိသားစုတစ်စုဝင်များအနေဖြင့် လုပ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ မိသားစု၏ ဘဝ တိုးတက်ရေးအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်တစ်ရပ်အနေဖြင့် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် လုပ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိလုပ်နေရသည်မှာကား ထိုကဲ့သို့မဟုတ်။

ဘယ်သန်တို့မိသားစုက သူ့အား ကျွေးနေသည့် အစားအစာ၊ သူ့အား ပေးထားသည့် နေထိုင်ခွင့်နှင့် သူ့အား ဆင်ထားသည့် အဝတ်အထည်များ အတွက် အလဲအလှယ်သဘောဖြင့် ပြန်၍ လုပ်ပေးနေခြင်း ဖြစ်သည် ဟုပင် သူထင်သည်။

ဤအခြေအနေနှင့် မတူသော ငယ်စဉ်ဘဝကို သူ သတိရတိုင်း သူ့အဖေ၏ရယ်သံနှင့် သူ့အမေ၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော စကားပြောသံများကို ပြန်၍ ကြားယောင်မိသည်။ ပြီးတော့ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိလှသည့် သူ့အဖေ၏ တံ။

သူ့အဖေသည် အလွန်တော်သည့် မုဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ အလွန်ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံသော စစ်သည်တော်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။

သူ့အား မြက်ပင်ရှည်ကြီးများကြား၌ ကျွမ်းထိုးထိုင်ခိုင်းခဲ့သည်များကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏တိုနေသော လက်များနှင့် ခြေထောက်များတွင် အားအပြည့်ရှိလာစေရန် အမြဲမပြတ် လေ့ကျင့်ပေးရမည်ဟူသော စကားကိုလည်းကောင်း သတိရမိသည်။ ပြီးတော့ သူ့အား သီချင်းဆိုပြုလေ့ရှိသည့် အမေ၏ သီချင်းဆိုသံ။

“မင်းဟာ . . . တခြားကလေးတွေနဲ့ မတူဘူး သားရဲ့၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ . . . မင်းနားတွေကို ‘ညမင်းသား’ကိုယ်တိုင် ဖောက်ပေးတာ” ဟူသော စကားများကိုလည်း သူမမေ့။ တကယ်တော့ ထိုစကားသည် သူ့အမေ အမြဲတစေ ပြောခဲ့ဖူးသည့်စကားများ မဟုတ်ပါလော။

သူ ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေဆဲ ဖြစ်သည်။

တစ်ခုသော နွေရာသီတွင် ကွင်းပြင်ကြီးထဲ၌ လူအများ တွေ့ဆုံသည့် စခန်းချပွဲကြီးတစ်ပွဲ ကျင်းပသည်။ ယင်းအခမ်းအနားသို့ ရွာအားလုံးမှ ရွာသူရွာသားအားလုံး တက်ရောက်ကြသည်။

ကလေးလူကြီး၊ အမျိုးသားအမျိုးသမီး လူစုံတက်စုံ လာရောက်ကြ သည့် ပွဲဖြစ်၏။ ဤပွဲတွင် လူအများသည် တရင်းတနီး စကားပြောကြ သည်။ သီချင်း တဟိုဟိုဆို၍ ကကြခုန်ကြသည်။

အလွန်ပျော်စရာကောင်းသည့် ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်၏။ လေးရက်တိတိ ကခုန်ပြီး ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ အဆုံးသတ်သည့် ညခင်းတွင် အမျိုးသမီးများ သည် သူတို့ သားသမီးငယ်များကို ချီပိုး၍ စည်းဝေးခန်းမသို့ ရောက်လာ ကြသည်။

ထိုအခါ အမျိုးသားများက သူတို့ကလေးများ နားထွင်းရန် မည်သူ မည်ဝါအား ခေါ်ပေးပါဟု 'ရွာဆော်'အား ခိုင်းကြသည်။ ရွာဆော်အဘိုးအို ကလည်း . . .

သူတို့သည် နာမည်ကို အော်ခေါ်ပေးသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝက်ဝံငယ် ၏ မိခင်သည် ဝက်ဝံငယ်၏ဖခင်နားသို့ ကပ်၍ သူ့သားငယ်အား 'ညမင်းသား'နှင့် နားထွင်းပေးလိုသည် တို့ကိုသာ ဆန္ဒပြုသည်။ ဝက်ဝံငယ် မိခင်၏ စိတ်ကူးနှင့် ဆန္ဒသည် အလွန်ရဲရင့်သည်ဟု ဆိုနိုင်စရာရှိသည်။

'ညမင်းသား'သည် ချီယင်နီမှမွေးဖွားလာသည့် ချီယင်နီတစ်ဦး မဟုတ်။ သူသည် 'အေရီကာရာ'အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် ချီယင်နီအင်ဒီးယန်းတို့၏ နေမှုထိုင်မှု လူမှုဆက်ဆံရေးဆိုင်ရာ ဓလေ့ထုံးစံ များကို နှစ်သက်၍ သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒအလျောက် ချီယင်နီများနှင့် လာ၍ နေခြင်းဖြစ်၏။

သူ ချီယင်နီတို့ထံ ရောက်လာစဉ်က လူငယ်တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သည်။ ချီယင်နီများကလည်း သူ့လာရောက်နေထိုင်သည့်အတွက် များစွာ ဝမ်းသာ ကြသည်။ ဂုဏ်လည်းယူကြသည်။ အားလုံးက သူ့အား ချီယင်နီ လူမျိုးစု၏ တစ်ဦးအဖြစ် လက်ခံခဲ့ကြသည်။

အခုဆိုလျှင် 'ညမင်းသား'သည် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွာများသာမက အဝေးဆုံးရွာများကပင်လျှင် သူ၏သတ္တိ၊ ဉာဏ်ပညာနှင့် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာများကို ကောင်းစွာသိကြသည်။

သူသည် ချီယင်နီလူမျိုးစုများကြားတွင် မွေးဖွားပြီး လူမျိုးစုနှင့်အတူ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြသည့် အခြားသော ချီယင်နီများထက် ပို၍

ချီယင်နီလူမျိုးစုတို့၏ ရိုးရာဓလေ့ထုံးစံနှင့် ရှေးဟောင်းပညာများကို သိသည်။

တတ်ကျွမ်းသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လူအများက လေးစားကြ သည်။ ကြည်ညို ရိုသေကြသည်။ သူသည် လူအနည်းငယ်မျှသာလျှင် ရနိုင်သည့် ကြည်ညိုလေးစားမှုမျိုးကို ရရှိနေသူဖြစ်၏။

အမှန်တော့ 'ညမင်းသား'လို ထင်ရှားကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား တောင်ကုန်းများအနီးရှိ မထင်မရှားသော ရွာလေးတစ်ရွာမှ ခြေဆံ လက်ဆံ တိုတို ဝဝတုတ်တုတ် ကလေးတစ်ယောက်၏ နားများကို ဖောက်ပေးခိုင်း ခြင်းသည် သင့်တော်မည် မဟုတ်ပေ။

အလွန်မယဉ်ကျေး မဖွယ်ရာသော ခိုင်းစေမှုတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဝက်ဝံငယ်၏အဖေသည် သူ့မိန်းမပြောလိုက်သည့် စကား ကြားသည့်အခါ ပြက်လုံးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည့်နှယ် ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်သည်။ သူ့မိန်းမ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

သူ့မိန်းမ၏ အလေးအနက်ရှိလွန်းသည့် မျက်နှာထားကို မြင်လိုက် သည့်အခါတွင်မူ ဆက်၍ မရယ်တော့ပေ။ ချက်ချင်းပင် သူ့မိန်းမလက်တွင်း မှ ဝက်ဝံငယ်အား လှမ်းယူပြီး ရွာဆော်အဘိုးအိုအား လိုက်လံရှာဖွေသည်။

ရွာဆော်အဘိုးအို၏ အော်သံကို စခန်းတဲတစ်လုံးအတွင်း၌ နားနေ သော 'ညမင်းသား' ကြားသည်။ သူသည် စခန်းအလယ်ရှိ လူအများစု ဝေးရာ မီးဖိုကြီးဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ သူသည် လမ်းလျှောက်တုတ် တစ်ချောင်းကို အားပြု၍ လျှောက်လာနေခြင်း ဖြစ်သော်လည်း အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် တောင့်တင်းသန်မာဆဲ ဖြစ်၏။

သူသည် ဖအေလုပ်သူ၏ လက်တွင်းမှ ဝက်ဝံငယ်ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်သည်။ အခြားလူများ မမြင်မတွေ့သည့် အရာတစ်ခုကို မြင်တွေ့ သည့် အရိပ်လက္ခဏာပြသည်။ သူသည် စကားစပြောသည်။ အသက်ကြီး လှပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူ့အသံကတော့ ဩဇာအပြည့်ရှိနေဆဲ။

“ဒီကလေးရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ လ ရှိတယ်”

သူသည် ခန္ဓာကိုယ် တည့်တည့်မတ်မတ်ထား၍ ရပ်ကာ သူ့ဘဝ တွင် ထူးထူးခြားခြား ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသည့် တိုက်ပွဲတစ်ခုအကြောင်းကို လူအများ

ကြားသိအောင် ပြောပြသည်။ ကလေးတစ်ယောက်၏ နားများကို ဖောက်ပေးရတော့မည့်ပုဂ္ဂိုလ်သည် နားများကို ဖောက်မပေးမိ။ သူ၏ ထူးခြားသော တိုက်ပွဲတစ်ခုအကြောင်း လူသိရှင်ကြား ထုတ်ဖော်ပြောပြရသည်မှာ ချီယင်နီ လူမျိုးစုတို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာတစ်ခုဖြစ်၏။

သူ အခုပြောပြသည်ကို ယခင်ယခင်က မည်သူမျှ မကြားဖူးခဲ့ကြ။ ချီယင်နီများနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ခဲ့ရသည့် ကာလတွင် အခုလို ပြောပြရန်လည်း အခါအခွင့်မသင့်ခဲ့။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူပြောပြသည့် ဖြစ်ရပ်သည် အခြားလူတွေ ပြောပြသွားသည့် ဖြစ်ရပ်များနှင့် လုံးဝမတူချေ။

“ဟိုး . . . လွန်လေပြီတဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာတုန်းက ငါဟာ . . . ငါ့အဖေ့အတူတူ နေခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်က ငါဟာ စစ်သည်တော်ဖြစ်ရမယ့် အသက်အရွယ်ကို မရောက်သေးဘဲနဲ့ စစ်သည်တော်တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်နေတယ်။ တစ်နေ့မှာ ငါဟာ စစ်ထွက်သွားတဲ့ စစ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နောက်ကို လိုက်ဖို့ အဖေ့ထဲက တိတ်တဆိတ်ကလေး ခိုးထွက်လာခဲ့ပြီး စစ်အဖွဲ့သွားရာနောက်ကို လိုက်သွားခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ . . . စစ်အဖွဲ့ကို ငါမတွေ့ရဘူး။ မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး တောထဲမှာ အစားအစာ မစားရဘဲ ရက်ပေါင်းများစွာ တလည်လည် ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ငါ့မှာ . . . တစ်နေ့တခြား အားနည်းလာတယ်။ ကြောက်စိတ်တွေလည်း ဝင်လာတယ်။ အဲသလို ဖြစ်နေတုန်းမှာပဲ ကရိုးအင်ဒီးယန်းလူမျိုးတစ်ယောက် ငါ့ကို တွေ့သွားလို့ ခေါ်သွားတယ်။ အစာရေစာလည်း ပေးတယ်။ ပြီးတော့ . . . ရွာကို ဘယ်လိုပြန်ရမယ်ဆိုတာလည်း လမ်းလည်း ပြပေးလိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် . . . နွေဦးပေါက်ရာသီ သုံးရာသီ ကုန်သွားတယ်။ တစ်ကြိမ်မှာတော့ . . . ငါဟာ . . . စစ်အဖွဲ့နဲ့ ပါသွားတယ်။ တစ်ညမှာ ငါတို့အဖွဲ့ဟာ မြင်းတွေကို မဖို့ ကရိုးအင်ဒီးယန်း ရွာတစ်ရွာကို တိတ်တဆိတ် ဝင်ကြတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာ ဖြုန်းခနဲ လူတစ်ယောက် အိပ်ရာက နိုးပြီး သူ့ထဲက ပြေးထွက်လာတယ်။

ငါနဲ့ ပက်ပင်းတိုးမိတော့ . . . ငါ့ကို အတင်းဝင်လုံးတယ်။ တို့

နှစ်ယောက် အပြင်းအထန် တိုက်ကြတယ်၊ ငါက . . . သူ့ကို လက်ထဲက စစ် တင်းပုတ်နဲ့ ထုလိုက်တော့ သူဟာ . . . လဲကျသွားတယ်၊ အဲဒီ တစ်ချက်တည်းနဲ့ပဲ ပွဲချင်းပြီး သေသွားတယ်၊

အဲဒီအချိန်မှာ . . . လရောင်ကလည်း ရှိနေတော့ သူ့မျက်နှာကို အသေအချာ မြင်ရတယ်၊ သူဟာ . . .-ငါ . . . မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ဒုက္ခရောက်နေတုန်းက အစာကျွေးပြီး လမ်းပြပေးလိုက်တဲ့လူပဲ။

ညမင်းသားသည် သူ့စကားဆုံးသည့်အခါ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း များစွာက မြစ်ကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်၍ အရှေ့ပိုင်းသို့ရောက်လာသော အသား အရောင် ဖြူဖျော့ဖျော့ ကုန်သည်တစ်ဦးထံမှ ရလာသည့် ဓားကို ထုတ်လိုက် သည်။

ထိုဓားဖြင့် ဝက်ဝံငယ်၏ နားရွက်နှစ်ဖက်ကို ဖောက်ပေးသည်။ နားရွက်တစ်ခုစီ၏ အပြင်ဘက် အဖျားပိုင်းကလေးများကို ခပ်ရှည်ရှည် လှီးဖြတ်ပေးသည်။ ဝက်ဝံငယ်မှာ နာကျင်သည့်ဝေဒနာကြောင့် အသံ နှစ်ကြိမ်ထွက်လာသည်။

သို့သော်လည်း လုံးဝ ငိုယိုခြင်းမပြု။

x x x

ထိုအရာအားလုံးသည် ဝက်ဝံငယ်၏ စိတ်ထဲတွင် အမြဲတစေ ကိန်း အောင်းလျက်ရှိသည်။ ထိုအရာများပင်လျှင် သူ့အား အခြားလူများနှင့် မတူ ဟူသော အစွဲအလမ်းကို ဝင်စေခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်လည်း သူ့ကိုယ်သူ အခြားလူများနှင့်မတူဟု အထင်ရောက်စေသည့် အခြားသော အခြင်းအရာ များလည်း ရှိနေသေးသည်။

သူ့ခြေထောက်များသည် တိုလှချေသည်။ ဤချို့ယွင်းမှုကို ကြည့်ကာ ဝက်ဝံငယ်၏စိတ်တွင် နာကျင်မှုဝင်လျက်ရှိ၏။ သူသည် အခြားသူငယ် များနှင့် ယှဉ်၍ ပြေးသည့်အခါတိုင်း အနှေးဆုံးဆိုသည့် သူငယ်ချင်းများ ကိုပင် မိအောင်မပြေးနိုင်။ ထို့ကြောင့်လည်း အခြားကလေးများသည် ပြေးရ လွှားရသည့် ကစားနည်းများကို ကစားကြသည့်အခါတိုင်း ဝက်ဝံငယ်အား မပါစေချင်ကြ။ ကစားဖော်အဖြစ် အလိုမရှိကြ။

အထူးသဖြင့် ကျွဲပစ်လိုက်တမ်းကစားကြ၍ သူက တုတ်တစ်ချောင်းကို မြင်းလုပ်၍စီးပြီး လိုက်ရသည့်အခါများတွင် သူသည် ရှေ့မှ ကျွဲလုပ်၍ ပြေးနေကြသော အခြားသူငယ်ချင်းများကို ဘယ်တော့မှ မိအောင် မလိုက်နိုင်။ မြင်းများကို တိတ်တဆိတ်ဝင်မပြီး ထွက်ပြေးတမ်းကစားကြသည့်အခါတွင်လည်း သူ့အဖြစ်သည် ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ဖန်များလာသည့်အခါ သူသည် အခြားသူငယ်ချင်းများနှင့် ဝင်၍ မကစားနိုင်တော့။ အနီးအနားရှိ ကမူလေးတစ်ခုပေါ်၌ တင်ပလ္လင်ခွေ၍ထိုင်ကာ အခြားသူငယ်ချင်းများ ကစားသည်ကို ထိုင်ကြည့်နေရသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း တွေဝေငေးမောနေတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူ့စိတ်သည် အတွေးပေါင်းစုံ ဝင်နေတတ်လေသည်။

သူ အသက်အရွယ်ကြီး၍ ဆေးခြယ်ထားသည့် မြင်းပုကလေးတစ်ကောင် အပိုင်ရလာသည့်အခါ သူ့အခြေအနေသည် ပို၍ကောင်းလာသည်။ သူ့ရထားသည့် မြင်းပုကလေးသည် အပြေးမြန်သည် လျင်မြန်သွက်လက်သည်။

သူသည် မြင်းပုကလေးကို ချီယင်နီတစ်ယောက် စီးသလို စီးသည်။ သူနှင့် မြင်းနှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ထား၍ စီးခြင်းဖြစ်သဖြင့် မကြာခင် အလွန်ကျွမ်းကျင်သော မြင်းစီးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူသည် သူ့ဖအေလို ကျွမ်းကျင်သော မုဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။ မြင်းပုကလေးကျောပေါ်၌ သူထိုင်နေသည့်အခါ သူ့အရပ်အမောင်းသည် အခြားလူများကဲ့သို့ပင် မြင့်မြင့်မားမားနှင့် တခုံတညားရှိသည်။

သားကောင်၏ နောက်သို့ ဒလကြမ်းလိုက်ရသည့်အခါများတွင်လည်း သူသည် ကြောက်စိတ် ရွံ့စိတ်မရှိ။ သူ့မြင်းကို သားကောင်နှင့် ကပ်နိုင်သမျှ ကပ်မိအောင် အားထုတ်၍ စီးသည်။ ပြီးတော့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စားသောစိတ်ဖြင့် သားကောင်ကို လှံနှင့်ထိုးသည်။ သားကောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် လှံစိုက်ဝင်သွားသည့်အခါ လှံကို လွှတ်မပစ်။ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကာ အတွင်းဘက်သို့ နှစ်ဝင်သွားအောင် အားစိုက်၍ ထိုးသည်။

နှလုံးသားဆီသို့ တည့်တည့်စိုက်ဝင်သွားအောင် အားကုန်ထိုးခြင်း

ဖြစ်၏။ ထို့နောက် လုံ မြဲမြံစွာဆုပ်ကိုင်ပြီး သားကောင် လဲကျသေဆုံး သွားသည်အထိ မြင်းကို စိုင်း၍လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် သူ့စိတ်သည် ဝမ်းသာ အားတက်လျက်ရှိသဖြင့် ဘာကိုမှ သတိမရ။

သူ့လက်ချက်ဖြင့် လဲကျသေဆုံးနေသော ကျွဲကို ဖျက်၍ အမဲလိုက် သည့်စခန်းသို့ သယ်ဆောင်သွားတော့မည်ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် မြင်းပေါ် က ဆင်းလိုက်သည့်အခါတွင်မူကား သူသည် သူ့ခြေထောက်များ တိုနေ ခြင်းကို ပြန်၍ သတိရလာတတ်၏။

ထိုအခါ အများနှင့်မတူသော ခံစားမှုသည် ပြန်၍ဝင်လာသည်။ သူနှင့် အခြားလူများ မတူခြင်းသည် ခြေထောက်များ တိုနေခြင်းဟူသော ချို့ယွင်းမှုတစ်ခုတည်းမဟုတ်။ ထိုထက်ပို၍ ကြီးမားသော အားနည်းချက် တစ်ခုရှိသည်ဟုလည်း ထင်လာသည်။ သူ့လိုလူတစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ့ဆံပင်နှင့် သူ့နားရွက်များကို ပြင်ဆင်မွမ်းမံနေရန်မလို။ လှလှပပဖြစ် အောင် တန်ဆာဆင်နေစရာမလိုဟု ထင်လာသည်။

တဲအတွင်း၌ အခြားလူများနှင့် ရောနှော၍ ထိုင်ရသည့်အခါများ တွင်လည်း အဆင်အသွေးလှပသော ကျွဲသားရေဝတ်ရုံကို တခမ်းတနား ဖြစ်အောင် ဝတ်ဆင်နေစရာမလိုဟု လည်းကောင်း၊ ဘယ်သောအခါမှ ပပလွှားလွှားမလုပ်ဘဲ ရိုးရိုးကုတ်ကုတ် နေထိုင်သွားခြင်းဖြင့်သာလျှင် သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လည်းကောင်း ယူဆလာသည်။ ဝက်ဝံငယ်သည် မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူသည် မွေးစားမိဘ များအတွက် ကျွဲသားများ ပေါပေါများများရအောင် ရှာပေးသည်။ အိပ်ရာ အိပ်ခင်းနှင့် အဝတ်အထည်များ ချုပ်လုပ်နိုင်ရန်အတွက် လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် သားရေစိမ်းများကို ရှာပေးသည်။

ဤသို့လုပ်ကိုင်ပေးခြင်းအားဖြင့် သူ့မွေးစားဖခင် ဘယ်သန်သည် မိသားစုစားဝတ်နေရေးအတွက် ပူပန်စရာမလိုတော့။ စိတ်အေး နားအေးဖြင့် စစ်တိုက်ထွက်ဖို့အချိန် ပို၍ရနေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဘယ်သန်၏သားများသည် စစ်ထွက်နိုင်သည့် အသက် အရွယ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့သည်လည်း သူ့အဖေကဲ့သို့ပင် စစ်သည်တော်ကောင်းများ ဖြစ်လာကြသည်။

သူတို့သည်လည်း သူတို့ဖခင်နှင့်တွဲ၍ မမောနိုင် မပန်းနိုင် ခရီးထွက်ကြသည်။ စစ်အဖွဲ့များနှင့်လိုက်၍ တိုက်ကြ ခိုက်ကြသည်။ သူတို့ လူစုစစ်ခရီးထွက်ရာမှ အောင်မြင်မှုနှင့် ပြန်လာကြသည့်အခါ ဝက်ဝံငယ်အား သူတို့ရလာကြသည့် မြင်းများထဲမှ အကောင်းဆုံးမြင်းကို လက်ဆောင်ပေးကြသည်။

ဝက်ဝံငယ်သည် စစ်အဖွဲ့နှင့်မလိုက်သော်လည်း ကိုယ်ပိုင်မြင်းများ ပိုင်ဆိုင်လျက်ရှိသည်။ ပွဲတော်များနှင့် ကြိုကြိုက်သည့်အခါ သူတို့လူမျိုး ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း လက်ဆောင်ပေးသင့်သူများကို ရက်ရက်ရောရော ပေးနိုင်သည်။

ဘယ်သန်ကတော့ သူ့သားများနှင့် သူ့မွေးစားသား၏ ဆက်ဆံရေးကို ကြည့်ကာ ဝမ်းသာကြည်နူးသည်။ သူတို့၏အရည်အသွေးများကို ကြည့်၍ ဂုဏ်ယူသည် မာန်တက်သည်။ သို့သော်လည်း စစ်ထွက်ဖို့ အစည်းအဝေးလုပ်တိုင်း သူ့မွေးစားသား ဝက်ဝံငယ်သည် စစ်ဆေးတံကို မသောက်။ ဘာကြောင့် ထိုကဲ့သို့ လုပ်ရသနည်း။ သူသည် ဝက်ဝံငယ်၏ အပြုအမူကို နားမလည်။

အမှန်တော့ ဝက်ဝံငယ်ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အပြုအမူကို သူ နားမလည် ဖြစ်ရသည်။

စစ်ဆေးတံကို တစ်ယောက်လက်မှ တစ်ယောက်လက်သို့ ကူးပြောင်းလာပြီး သူ့လက်ထဲ ရောက်လာသည့်အခါတိုင်း သူသည် သူ့ နှလုံးသားထဲ တွင် အဖြေရှာကြည့်လေ့ရှိ၏။ သူ့ဘာလုပ်ရမလဲဟု သူ့နှလုံးသားအား မေးမြန်းကြည့်လေ့ရှိ၏။

သူ့နှလုံးသားကလည်း ဤနည်းလမ်းဖြင့် ဂုဏ်သိက္ခာမြင့်မားခြင်းကို အလိုမရှိဟု အဖြေပေးလေ့ရှိသည်။ ဘာကြောင့်နည်း။ ခြားနားမှုတစ်ခု ရှိ၍သာ ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်၏။ ထိုခြားနားမှုသည် ဘာပါလိမ့်။ ဝက်ဝံငယ် အနေဖြင့် ထိုခြားနားမှုကို သိသလိုလိုတော့ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ရှင်းမပြ တတ်။

ချီယင်နီရွာနှင့် သုံးမိုင်ခန့်အကွာ ပြန်ပြူးသော လွင်ပြင်တစ်ကြော တစ်နေရာတွင် လမ်းဆင်းကလေး တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေသည့် မြေနိမ့်

ချိုင့်ဝှမ်းလေးတစ်ခု ရှိသည်။

ဘယ်သန်ဦးဆောင်သော အောင်ပွဲရ ချီယင်နီစစ်သည်တော်များ အဖွဲ့သည် ထိုချိုင့်ဝှမ်းအတွင်း၌ ပုန်းခိုကာ ရပ်နားနေကြသည်။

အောင်ပွဲရ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ရွာအဝင်တွင် တခမ်းတနားဖြစ်ရန် စီမံဆောင်ရွက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ ချုံငယ်များကိုစု၍ မီးရှို့ကြသည်။ မြေပေါ်၌ ကျကျန်ခဲ့သည့် မဲနက်သော ပြာများကို ယူ၍ မျက်နှာများကို လိမ်းခြယ်ကြသည်။ ထို့နောက် စစ်မြင်းများပေါ်တက်၍ ရလာသောမြင်းများကို သားရေစိမ်းကြိုးဖြင့်တွဲကာ ဆွဲလာကြသည်။

ရွာနှင့် မလှမ်းမကမ်း နောက်ဆုံးသော တောင်ကုန်းထိပ်သို့ ဆိုက်ရောက်သည့်အခါ တစ်ခါမျှရပ်သည်။ ထို့နောက် စစ်ကြွေးကြော်သံများကို ဟစ်ကြွေးကာ မြင်းများကို ရွာဘက်သို့ဆိုင်း၍ ဆင်းလာကြသည်။

သူတို့၏ ဟစ်ကြွေးသံများကို တစ်ရွာလုံးက ကြားကြသည်။ ယောက်ျားများ၊ မိန်းမများ၊ ကလေးသူငယ်များနှင့် ခွေးများသည် သူတို့အား နှုတ်ဆက်ရန် ရွာထဲမှ ကဆုန်ပေါက်၍ ပြေးထွက်လာကြသည်။

စစ်အဖွဲ့တွင် မြင်းများ အများအပြား ပါလာသည်ကို မြင်ကြရသည်။ လူတိုင်းက ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာများ တက်လာကြတော့မည့် အခြေအနေကို သိကြသည်။

လူများသည် လက်များကို ဝှေ့ယမ်းပြီး နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အော်ဟစ်ပြီး နှုတ်ဆက်ကြသည်။ စစ်အဖွဲ့ဝင်များအကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားသည့် တေးသီချင်းများကို သီချင်းသည်များက သီဆိုကြသည်။

စစ်သည်တော်များ ရွာထဲရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စားသောက်ပွဲကြီးများ ကျင်းပရန် စီစဉ်ကြသည်။ ဗုံသံများသည် လေထဲတွင် လွင့်မျောလျက်ရှိကြသည်။

ကပွဲကြီးတစ်ခု ပြုလုပ်တော့မည်ဖြစ်၍ ဗုံကြီးများ တီးခတ်သံကို လည်းကောင်း၊ သီချင်းအဆိုသမားများအတွက် ဗုံငယ်များ ပျိုးသံကိုလည်းကောင်း ကြားကြရသည်။ ထိုအခါများနှင့်အတူ ဤစားသောက်ပွဲများ ကျင်းပသည့်အခါ ပါစမြဲဖြစ်သည့် စစ်သည်တော်များ၊ ရဲစွမ်းသတ္တိပြိုင်ပွဲ

များတွင် ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ရန် ဖိတ်ခေါ်နေသည့် ဗုံငယ်များတီးသံသည် သောသောညံ့လျက်ရှိလေသည်။

ထိုညအဖို့ တစ်ညလုံး စားပွဲကြီးတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲကြသည်။ စားကြ သောက်ကြ၊ ကကြခုန်ကြ၊ အော်ကြဟစ်ကြနှင့် တစ်ရွာလုံး ပျော်မြူးနေ ကြသည်။ သူတို့၏ အသံများသည် ညအမှောင်ထုထဲတွင် အဆက်မပြတ် ပြေးသွားလျက်ရှိ၏။ ထိုနောက် အသံများသည် တဖြည်းဖြည်းစဲလာသည်။ မီးဖိုကြီးများမှ မီးများသည် အရှိန်ကျလာသည်။ ငြိမ်းသည့်မီးဖိုများသည် ငြိမ်းကုန်သည်။

လူအများသည် ကိုယ့်တဲထဲကိုယ်ပြန်ဝင်ကာ အိပ်ရာပေါ်ရောက် သွားကြသည်။ ဗုံသံများလည်း ရပ်သွားသည်။ တေးသံဟူ၍ ချစ်သူ ရည်းစား၏ တဲအနီး၌ အချစ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုတီးမှုတ်နေသော လူငယ်တစ်ဦး၏ ပလွေသံသာလျှင် ကျန်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ထိုပလွေသံလည်း ပျောက်သွားသည်။ တစ်ရွာလုံး အိပ်မောကျသွားသဖြင့် ငြိမ်တိတ်နေသည်။ အပြောကျယ်လှသော တောင်ကုန်းလွင်ပြင်ကြီးနှင့် ခွဲ၍မရနိုင်လောက်အောင် ဆက်စပ်နေသော ချီယင်နီရွာသည် အမှောင်ထုထဲတွင် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေသည်။

အိပ်မပျော်ဖြစ်နေသူမှာ ဝက်ဝံငယ်ဖြစ်၏။ သူသည် တဲအဝင်ဝလေး တစ်ဖက်ရှိ မိုးမခသားများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အိပ်ရာပေါ်၌ လဲလျောင်း လျက်ရှိသည်။ တဲတံခါးပေါက်မှ အေးမြမြလရောင်သည် သူ့အား လှမ်း၍ ခေါ်နေသည့်နှယ် ရှိသည်။

သူသည် အိပ်ရာမှထကာ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရွာအပြင် ဘက် ကွင်းပြင်ထဲရောက်သည့်အခါ ရှည်လျားမြင့်မားသော မြက်ပင်များ ကြား၌ တင်ပလွင်ခွေ၍ထိုင်သည်။

လေနအေး ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လျက်ရှိသဖြင့် မြက်ပင်များဆီမှ တရဲရဲအော်မြည်သံများ ကြားနေရသည်။

ညအမှောင်ထုထဲတွင် တီးတိုး ညည်းတွားနေသည့်နှယ် ရှိသည်။

ရပ်ဝေးတစ်နေရာဆီမှ ကိုယိုတီ ဝံပုလွေအသံကို ကြားရသည်။ ထိုဝံပုလွေ၏ အူသံကို ပြန်ဖြေသည့် အခြားဝံပုလွေတစ်ကောင်၏ အူသံ

ကိုပါ ကြားရသည်။

ဝံပုလွေအူသံများသည် ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် နိုင်လှသည် ထင်၏။
ထိုအသံများသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၌ ကွေ့ပတ်ဝေဝိုက်သွားပြီး ပြန်၍ တိတ်
ဆိတ်သွားသည်။

တရိုးရိုးတရဲရဲမြည်နေသော မြက်ပင်များကြားမှ တီးတိုးစကား
ပြောသံများ ကြားရသည်။ မြေကြီးထဲ၌ နေထိုင်လျက်ရှိသော မေယွန်
ဝိညာဉ်များ၏ အသံများပေတည်း။

“ဒီတစ်ယောက်က . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ သူ့ကို ဘာတွေက
အနှောင့်အယှက်ပေးနေလို့လဲ” ဟု ဝိညာဉ်များက ပြောသည်။ “သူက . . .
ဘာကြောင့် တခြားလူတွေနဲ့ မတူရတာလဲ၊ အလွန် ခွန်အားကြီးတဲ့ ကျွဲကျ
တော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီးတောင်မှ တိုက်တယ်၊ သူ့လူမျိုးတွေရဲ့ရန်သူ
တွေကျတော့ သူမတိုက်ဘူး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ငွေရောင်တိမ်လိပ်တစ်လိပ်သည် လပေါ်မှ ဖြတ်သွားသည်။ ထို အချိန်ထိ
မေယွန်ဝိညာဉ်များ၏ စကားပြောသံများကို ဝက်ဝံငယ် ကြားနေရဆဲ။

“သူ့စိတ်ဟာ . . . အတွေးတွေများလွန်းလို့ အမြဲတစေ လေးလံနေ
တယ်” ဟု ဝိညာဉ်များက ဆက်ပြောသည်။

“သူ့အတွေးတွေကလည်း . . . ဓလေ့ထုံးစံကောင်းတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်
ဘက်ဖြစ်နေတယ်၊

သူ့စိတ်ကို ကြည်လင်ပေါ့ပါးသွားအောင် ညမင်းသားရဲ့ သွန်သင်
ညွှန်ကြားမှုအတိုင်း အနစ်နာခံပြီး လိုက်နာမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဝက်ဝံငယ်သည် ဤစကားများကို အချိန်များစွာ အကုန်ခံလျက်
စဉ်းစားလျက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ ဘာလုပ်ရမည်ကို သိလာသည်။
သူသည် ထိုနေရာမှထကာ တဲဆီသို့ပြန်သည်။

လမ်းခရီးတွင် လိုအပ်မည့် ဆေးတံနှင့် ဆေးတံသောက်ဆေး၊ မီးညှို့
တုတ်တံများ ကျွဲသားခြောက်တစ်အိတ်တို့ကို ယူသည်။

မြင်းကို ကုန်းတင်သည်။ ထို့နောက် မြင်းပေါ်သို့ တက်ကာ တက်
နေဘက်သို့ ရှေးရှု၍ အရှေ့အရပ်သို့ နှင်သည်။

x x x

ဝက်ဝံငယ်သည် တစ်နေ့လုံး သူ့မြင်းကို မရပ်မနား နှင်ခဲ့သည်။
နောက်တစ်ညတွင်လည်း တစ်ညလုံး မရပ်မနား ခရီးဆက်သည်။ ထိုတစ်ည
လွန်မြောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ မွန်းတည့်လုနီးပါးအချိန်တွင် သူရောက်
လိုသည့် ရွာသို့ ဆိုက်ရောက်သည်။

ဆေးရောင်မျိုးစုံဖြင့် အရပ်မျိုးစုံရေးခြယ်ထားသော တဲကိုမြင်သည့်
အခါ သူတွေ့လိုသောပုဂ္ဂိုလ်၏ တဲမှန်း ချက်ချင်းသိသည်။

တဲရှေ့တွင် မီးဖိုတစ်ခု၊ အိုးငယ်တစ်လုံးဖြင့် ဟင်းချက်နေသည့်
မိန်းမငယ်တစ်ယောက်။ သူသည် မိန်းမငယ်ရှေ့မှဖြတ်၍ တဲတံခါးဝသို့
လျှောက်သွားပြီး ရပ်နေသည်။

တဲအတွင်း နောက်ဘက်ကျကျ တစ်နေရာရှိ ကျွဲသားရေ ညောင်
စောင်းပေါ်၌ထိုင်နေသော အဘိုးအိုသည် ဝက်ဝံငယ်အား လှမ်းကြည့်နေ
သည်။

သူ့မျက်လုံးအစုံသည် တောက်ပကြည်လင်နေသေးသော်လည်း
မျက်နှာရှိ ပါးရေများကတော့ တွန့်ရှုံ့နေကြပြီဖြစ်၏။

ပါးစပ်ထဲတွင် သွားတစ်ချောင်းမှမရှိတော့သည့် အဖြစ်ကိုလည်း
ဝက်ဝံငယ် သတိထားမိသည်။

တကယ်တော့ သူ့အား စိတ်ဝင်တစားဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသော အဘိုးအို
သည် သူတို့လူမျိုးများကြားတွင် အလွန်ကြီးကျယ်ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
ဖြစ်၏။

အသက်ထင်ရှားရှိနေကြသည့် ချီယင်နီလူမျိုးများထဲတွင် အသက်
အကြီးဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်၏။

အသက်အရွယ် အိုမင်းရင့်ရော်လှပြီဖြစ်၍ အစာစားရာ၌ မာသော
အစာများကို မစားနိုင်။ အရည်ကိုသာ သောက်နေရ၏။

လမ်းလျှောက်သည့်အခါတွင်လည်း လူတွဲအဖော်မပါဘဲ မလျှောက်
နိုင်။ အလွန်သန်မာတောင့်တင်းသော မြင်းနှစ်ကောင်က ဘေးတစ်ဖက်
တစ်ချက်မှ တွဲပေးပါမှ သွားနိုင်လာနိုင် လှုပ်ရှားနိုင်သူဖြစ်၏။

သူသည် ချီယင်နီတစ်မျိုးသားလုံး၏ အမြတ်တနိုး လေးစား
ကြည်ညိုမှုကို ခံယူရငြားသော 'ညမင်းသား'ဟု အများက ခေါ်နေကြသည့်

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေတည်း။

အဘိုးအိုသည် ဝက်ဝံငယ်အား စိုက်ကြည့်နေရာမှ သူ့ခြေထောက် အနီးရှိ မြေပြင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ဝက်ဝံငယ်သည် အဘိုးအို ညွှန်ပြ သည့် နေရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုကို ပြသည့်အနေဖြင့် တဲတွင်းမီးဖိုရှေ့မှ ဖြတ်မိ အောင် သတိထား၍သွားသည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ တင်ပလွင်ခွေ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဆေးတံကို ထုတ်ယူသည်။

ဆေးအိုးတွင် ဆေးထည့်သည်။ မီးညှိတုတ်တံတစ်ချောင်းဖြင့် မီးတိုပြီး ဆေးတံကို ဖွာသည်။ ကောင်းစွာဖွာ၍ ရလာသည့်အခါ ဆေးတံကို အဘိုးအိုအား လှမ်းပေးသည်။ အဘိုးအိုသည် ဆေးတံကို တလေးတစား လှမ်းယူပြီး သောက်သည်။

ညမင်းသားသည် ဆေးတံကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖွာသည်။ မီးခိုး ငွေ့များကို ရှိုက်ယူသည်။ အချို့ကို ပြန်၍ မှုတ်ထုတ်သည်။

ထို့နောက် 'ကျွန်ုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေကလေးက ကျွန်ုပ်ဆီက ဘာအလို ရှိလို့ ရောက်လာပါသလဲ'ဟု မေးသည်။

ထိုအခါ ဝက်ဝံငယ်က တစ်လမ်းလုံး သူ့ကိုသူ ပြောလာခဲ့သော စကားကို ပြန်ပြောသည်။ 'ကျွန်တော်နဲ့အတူ တောင်ကုန်းတစ်ကုန်းဆီကို လိုက်ခဲ့စေချင်လို့ လာခေါ်တာပါ'

ထိုစကားကို သူပြောပြီးကာမှပင် ဝက်ဝံငယ်သည် ရှက်စိတ်နှင့် အားနာစိတ်ဝင်လာသည်။ ယဇ်ပူဇော်လိုသော လူငယ်တစ်ဦးသည် ရှေးဦးစွာ သူ့ထက် အသက်အရွယ်ကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးထံ ချဉ်းကပ်၍ ဘယ်လို လုပ်ရမည်ကို ညွှန်ကြားရန် မေတ္တာရပ်ခံရမည်။

သူနှင့်အတူ ယဇ်ပူဇော်မည့် နေရာသို့လိုက်ရန် ဖိတ်ကြားရမည်။ ယင်းကဲ့သို့ ကြိုတင်စီစဉ်ပြီးကာမှ ချိန်းဆိုထားသည့်ရက်တွင် ကိုယ်တိုင် သွားခေါ်ရမည်။ ဤကား မှန်ကန်သော လုပ်ထုံးလုပ်နည်းဖြစ်၏။

အခု သူလုပ်ပုံမှာ ထိုကဲ့သို့မဟုတ်။ သူသည် ပုံမှန် နာမည်ပင်မရှိ သည့် မွေးစားသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူလိုလူစားက အလွန်ကြီးကျယ် ထင်ရှားသည့် ညမင်းသားလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား ချက်ချင်းရောက်လာပြီး

ချက်ချင်း သူနှင့်လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်နေသည်မှာ အလွန်မဖွယ်ရာသည့် လုပ်ရပ် တစ်ရပ် တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ ညမင်းသားသည် သူ့တံမှ ဝေးရာသို့ သူ့မြင်းများ၏ အကူအတွဲမပါဘဲ သွားနိုင်လာနိုင်တော့သည်မဟုတ်။

ထိုအချက်များကို တွေးမိသော ဝက်ဝံငယ်၏ ရင်ထဲတွင် အားနာ စိတ်နှင့် ရှက်စိတ်သည် ထွေးလုံးရစ်ပတ်ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ဦးခေါင်းကို ငုံ့ကာ မြေပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သို့သော်လည်း ညမင်းသား၏ စကားပြောသံကြောင့် ဦးခေါင်းကို ပြန်မော့ကာ နားထောင်ရပြန်သည်။

“ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်စမ်းပါဦး မိတ်ဆွေကလေး”

ဝက်ဝံငယ်က မော့ကြည့်သည်။ အဘိုးအိုသည် ဝက်ဝံငယ်၏ မျက်နှာတွင် အခြားသူများ မမြင်ရသည့်အရာကို မြင်နေရသည့် အရိပ် လက္ခဏာ ဖော်ပြနေသည်။

“မင်းဟာ . . . မျက်လုံးတွေထဲမှာ လရှိတဲ့ ကလေးပါလားကွယ်” ဟု ညမင်းသားက ရေရွတ်သည်။

“အခု . . . မင်းမှာ ဘာပြဿနာရှိနေလို့လဲ”

အဘိုးအိုအသံသည် ကြင်နာမှုအပြည့်ပါသည်။ ဝက်ဝံငယ်သည် သူ့စိတ်ထဲ၌ရှိနေသည့် အတွေးများနှင့် ထိုအတွေးများကြောင့် သူ့စိတ် လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေရသည့်အဖြစ်ကို ပြောပြသည်။

“လူတစ်ယောက်မှာ မြင်းမတစ်ကောင်ရှိတယ်”ဟု ဝက်ဝံငယ်က ပြောသည်။

“မြင်းမမှာ . . . မြင်းသားလေး တစ်ကောင်ရှိတယ်၊ အဲဒီလူဟာ သူ့ မြင်းမက မြင်းသားလေးတစ်ကောင် မွေးလာဖို့ လေးရာသီတိတိ စောင့်ခဲ့ ရတယ်၊ စီးလို့ရတဲ့ မြင်းကောင်းတစ်ကောင်အဖြစ် ကြီးပြင်းပြီး အရွယ် ရောက်လာဖို့အတွက် လေးရာသီရဲ့ နှစ်ဆသုံးဆလောက် အချိန်ကြာအောင် စောင့်ခဲ့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . ကဲ . . . အဲဒီလူဟာ မြင်းကောင်းတစ်စီး ဖြစ်လာအောင် အချိန်တွေအများကြီးအကုန်ခံပြီး စောင့်လာခဲ့ရတဲ့ မြင်းကို စစ်ထွက်တဲ့အခါ စီးသွားမယ်၊ စစ်ပွဲမှာ မြားထိလို့ အဲဒီမြင်းဟာ သေသွား နိုင်တယ်။”

ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်လည်း အဲဒီလူရဲ့မြင်းဟာ ရန်သူတစ်ယောက်ဆီက

ယူလာတဲ့ မြင်းဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . ရန်သူဟာ သူ့
မြင်းမက အဲဒီမြင်းမွေးလာဖို့ လေးရာသီတိတိ စောင့်ခဲ့ရမှာပဲ။

စီးလို့ရတဲ့ မြင်းကောင်းတစ်စီးအဖြစ် ရောက်လာဖို့ လေးရာသီရဲ့
နှစ်ဆ သုံးဆလောက် အချိန်ကုန်အောင် စောင့်ရမှာပဲ။ ပြီးတော့ . . .
အချိန်ပိုင်းကလေးအတွင်းမှာ အဲဒီမြင်းဟာ တခြားလူလက်ထဲ ပါသွားတယ်၊
အဲသလိုလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ဝက်ဝံငယ်သည် စကားကို ဖြတ်ပြီး ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ တိတ်ဆိတ်
မှုသည် တဲထဲတွင် လွှမ်းခြုံလျက်ရှိ၏။ ဝက်ဝံငယ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်
ချကာ သူ့စကားကို ဆက်သည်။

“တစ်ခါတလေကျရင် . . . စစ်ဆေးတံကိုသောက်နေတဲ့ လူစုဟာ
ကလေးတွေ ကစားပွဲတစ်ခု ကစားနေတာနဲ့ တူသလိုလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ . . .
ကဲ အဲဒီကစားပွဲက သူတို့ရွာဆီကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားရွာတစ်ရွာဆီကိုပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ဒဏ်ရာတွေ အနာအဆာတွေနဲ့ သေခြင်းတရားကို သယ်ဆောင်လာ
နိုင်တယ်။

အမဲလိုက်ခြင်းဟာလည်း ဒဏ်ရာတွေ အနာအဆာတွေ သေခြင်း
တွေနဲ့ ငိုကြွေးခြင်းတွေကို သယ်ဆောင်လာနိုင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ . . . ဒါကျ
တော့ စစ်ပွဲနဲ့ မတူဘူး”

ညမင်းသားသည် ဝက်ဝံငယ်အား ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောဘဲ
အချိန်များစွာ ကုန်သည်အထိ ငြိမ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်
သူ့နှုတ်မှ စကားပြောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“လူတစ်ယောက်က . . . လူမျိုးတစ်မျိုးလုံးကို ပြောင်းလဲပစ်ချင်လို့
မရနိုင်ဘူး မိတ်ဆွေလေးရဲ့၊ အမှန်တော့ အဲသလိုဖြစ်နေတာဟာလည်း
ကောင်းတာပဲ၊ လူမျိုးစုတစ်စုအတွင်းမှာ မဆုံးနိုင်အောင် များပြားတဲ့ ပြောင်းလဲ
မှုတွေဟာ ရှိနေမှာပဲ။

အဲဒီပြောင်းလဲမှုတွေကြောင့် လူတွေမှာ ထိခိုက်နစ်နာမှုတွေ၊ ပျက်စီး
ဆုံးရှုံးမှုတွေဟာလည်း အများကြီး ရှိလာမှာပဲ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့
လူမျိုးစုရဲ့ ရိုးရာဓလေ့ ထုံးစံက ပြောထားတဲ့အတိုင်းလုပ်ရင် အလွန်ကို
လျော်ကန်သင့်မြတ်တယ်လို့ ပြောရလိမ့်မယ်။

လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့နှလုံးသားက မကောင်းပါဘူး၊ မှားပါတယ်လို့ ပြောနေတဲ့ကိစ္စကို မလုပ်ဘဲနေတာလည်း လျော်ကန်သင့်မြတ်တဲ့ အရာတစ်ခုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ . . . အဲဒီဟာကျတော့ လုပ်ရတာခက်တယ်။ သူ့အနေနဲ့ သူ့နှလုံးသားကပြောတာ အမှန်တရား ဟုတ်၊ မဟုတ် သေချာအောင် ဆန်းစစ်ဖို့လိုတယ်”

ညမင်းသားသည် သူ့မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ သူ့ဝိညာဉ်သည် သူ့ကိုယ်ထဲမှ အဝေးသို့ ထွက်သွားပြီဟုပင် ထင်ရသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်လုံးအာရုံသည် ပြန်ပွင့်လာသည်။

“မိတ်ဆွေကလေးအနေနဲ့ စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်ပါ။ အစာငတ်ခံဖို့အတွက် တောင်ကုန်းတွေကြား သွားမယ်ဆိုရင်လည်း သွားပါ။ အရိုးတွေနဲ့ အသားတွေ တွယ်ကပ်နေတဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အိုမင်းရင့်ရော်နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကတော့ ဒီနေရာမှာပဲ ရှိနေခဲ့လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ကျွန်ုပ်ဟာ မင်းနဲ့ လိုက်ပါလာမှပါ။ မင်းနဲ့အတူ ရှိနေမှာပါ။ ဝံပုလွေတစ်ကောင်က အူနေလျက်နဲ့ တခြားအကောင်တွေက ပြန်မအူကြဘူးဆိုရင်လည်း မင်း နားထောင်နေပါ။ ကျွန်ုပ် မင်းနဲ့အတူတူ ရှိနေမှာပါ”

x x x

သူ့ဘေးပတ်လည်ရှိ မြေအမြင့်သည် အပေါ်သို့ မြင့်တက်သွားနေကြသည်။ သူ့ဘယ်ဘက်ရှိ အမြင့်ပိုင်းမှ စီးဆင်းလာသော ချောင်းငယ်သည် သူတက်လာခဲ့ရာဆီသို့ မျက်နှာမူကာ မြေလိမ်မြွေကောက် စီးဆင်းလျက်ရှိ၏။ သူသည် အပေါ်သို့တက်ရန် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပင် တက်သည်။

သူ့တွင် မြင်းမပါ။ သူ့မြင်းသည် နှစ်ရက်ခရီးမျှ ဝေးသော သူ့ရွာသို့ ပြန်သွားနှင့်ပြီး တကယ်တော့ အစာငတ်ခံပူဇော်သည့် လူတစ်ယောက်သည် ခြေကျင်သာ သွားရမည်မဟုတ်ပါလား။

သူသည် တောင်ကုန်းများအတွင်းသို့ ခရီးအဝေးကြီး ရောက်လာခဲ့သည်။ ယခင်က သူသည် ဤမျှလောက် ခရီးဝေးဝေး သွားခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်။ အများအားဖြင့် ဤပူဇော်မှုမျိုးကို လုပ်ကြသော လူငယ်များသည် ရွာနှင့် အနီးဆုံးနေရာများ၌သာ ပြုလုပ်လေ့ရှိကြသည်။

သူကတော့ အဘိုးကြီး၏ စကားကို နာယူပြီး အခုလို ခရီးဝေးအထိ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ။ အခုလို ကျောက်တုံးကျောက်စွန်းများ ပေါများရာဒေသမျိုးတွင် မေယွန်ဝိညာဉ်ဆိုးများ မှီကပ်နေတတ်သည်။

သူတို့သည် အဖျားရောဂါစွဲကပ်အောင် စိတ်ဆိုးစိတ်ညစ်များ ဝင်လာအောင် ပြုစားတတ်ကြသည်။ ထိုအတွေးဝင်လာသည့်အခါ ဝက်ဝံငယ်သည် ကြောက်စိတ်ဝင်လာသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ရဲဆေးတင်ကာ ရှေ့ခရီးကို ဆက်သည်။

သူသည် စမ်းချောင်းနှစ်ခုဆုံရာ ချောင်းဆုံသို့ ရောက်လာသည်။ ဘယ်ဘက်ကို လိုက်ရမည်မသိ ဖြစ်နေသည်။ အဘိုးကြီးပြောလိုက်သည့် စကားများကို သတိရသဖြင့် မြက်ပင်ရှည်ကြီးတစ်ရွက်ကို ဆွဲနုတ်ကာ လေထဲတွင် တည့်တည့်မတ်မတ်ထောင်၍ ကိုင်ထားသည်။

လေထဲတွင် ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေသော မြက်ပင်သည် ဒုတိယ စမ်းချောင်းဘက်သို့ ကွေးညွတ်ပြီး လဲကျသွားသည်။ သူသည် သူတို့ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း ဒုတိယစမ်းချောင်း၏ ညာဘက်ကမ်းပါးအတိုင်း လိုက်သွားသည်။ သူသည် စမ်းချောင်းဘေးတစ်နေရာရှိ ပြန့်ပြူးသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုနေရာသည် အကောင်းဆုံးနေရာဖြစ်သည်ဟု သူ သတ်မှတ်လိုက်သည်။

ဤနေရာအရောက်တွင် တောင်ကုန်းများသည် အရှေ့ဘက်သို့ ထိုးထွက်ကာ နှစ်ပိုင်းကွဲသွားသည်။ ဤနေရာမှနေကြည့်လျှင် အလွန်ဝေးကွာသည့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို မြင်တွေ့နေရ၏။ ထိုနေရာသည် မနက်တိုင်း ထွက်လာမည့်နေကို မြင်နေရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလော။

သူသည် သူယူလာသည့် မီးညှိတုတ်တံများနှင့် ကျွဲသားခြောက်ထုပ် စသောပစ္စည်းများကို ကျောက်တုံး၏ အစွန်းတစ်ဖက်၌ ချထားလိုက်သည်။ သူသည် ထိုပစ္စည်းများကို လေးရက်နှင့် လေးညတိတိ မထိမကိုင်ဘဲ နေရလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ သူသည် မြက်ပင်ကြီးများကို နုတ်၍ ကျောက်တုံးပေါ်၌ အထပ်လိုက်ဆင့်၍ ဆင့်၍ ခင်းသည်။ သူ့အတွက် လဲလျောင်းစရာ အိပ်ရာတစ်ခု ပြုလုပ်ခြင်းပေတည်း။

သူသည် အဘိုးအိုပေးလိုက်သည့် ဓားကို ထုတ်သည်။ လွန်ခဲ့သော

နှစ်ပေါင်းများစွာက အသားဖြူဖပ်ဖြူရော်ရှိလွန်းလှသော ကုန်သည်တစ်ဦး ထံမှ အဘိုးအို ယူလာခဲ့သည့်ဓား ဖြစ်၏။

ဝက်ဝံငယ်၏ နားများကို ဖောက်ပေးစဉ်က အဘိုးအိုသည် ဓားကို အသုံးပြုခဲ့၏။ အခုလည်း ဤဓားကိုပင် အဘိုးအိုက ဝက်ဝံငယ်အား ပေးလိုက်သည်။ ဝက်ဝံငယ်၏ အနီး၌ သူရှိနေကြောင်း ယုံကြည်စိတ်ချ စေရန် ပေးလိုက်ခြင်းပေတည်း။

ဝက်ဝံငယ်သည် ဓားဦးကို အရှေ့စူးစူးသို့ လှည့်၍ ကျောက်တုံးပေါ်၌ ချထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာကို အရှေ့ဘက်လှည့်၍ မြက်ပင် အိပ်ရာပေါ် လှဲလိုက်သည်။ သူသည် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို မလှုပ်ရှားမိ အောင် သတိထား၍ ထိန်းသည်။ အချိန်များသည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွား လျက် ရှိလေသည်။

နေသည် တောင်တန်းကြီးများ၏ နောက်သို့ ၎င်းဆင်းစပြုပြီး အမှောင်ရိပ်များသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ကျဆင်းလာနေကြ၏။ နောက်ဆုံး တွင် ဝက်ဝံငယ်သည် အမှောင်ထု၏ ရစ်ပတ်လွှမ်းခြုံခြင်းကို ခံရသည်။

သူ့ရင်ထဲတွင် ကြောက်စိတ်သည် မသိမသာ ဝင်လာသည်။ အလွန် အလွမ်းကွာဝေးသည့် တောင်ကုန်းများအကြားမှ ဝံပုလွေတစ်ကောင်၏ အူသံ ကို ကြားရသည်။ အူသံသည် ကျယ်လာလိုက်၊ တိုးသွားလိုက် အခြား ဝံပုလွေများထံမှ ပြန်၍ အူသံများကိုမူ လုံးဝမကြားရ။

သူသည် သတိကြီးစွာထား၍ နားစွင့်နေသည်။ ညဉ့်လေနှင့်အတူ လိုက်ပါလာနေသည့် စကားပြောသံကို ကြားသည်။ အသံမှာ တုန်တုန် ယင်ယင် ရှိလှ၏။ အဘိုးအိုတစ်ယောက်၏ အသံဖြစ်သည်။

“မိတ်ဆွေကလေး . . . အားလုံးအဆင်ပြေတယ်၊ အားမငယ်နဲ့ ကျွန်ုပ် သင့်အနားမှာရှိနေတယ်”

ထိုညတွင် ဝက်ဝံငယ်သည် ဘာအိပ်မက်မှမမက်။ သူအိပ်ပျော်သည် ပြန်နိုးသည်။ ပြန်၍ အိပ်ပျော်သည်။

အိပ်ပျော်သည်မှာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ရှိလှ၏။ တခြားကြောင့် မဟုတ်။ အလွန်ကွာဝေးသော ဤတောင်ကုန်းများဆီသို့ ခြေကျင်လာခဲ့ရ၍ မောဟိုက် ပင်ပန်းပြီး အိပ်စက်ကောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း သူသည် သူတို့ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း မြက်အိပ်ရာ ပေါ်မှမထ။ နေရောင်ခြည်သည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ထိုးဖောက် စိမ့်ဝင် နေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ စိုရွဲလျက်ရှိ၏။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုက လည်း များစွာ ပြင်းထန်လျက်ရှိရာ သူ့ဗိုက်ထဲတွင် ရှဉ့်တစ်ကောင်ဝင်၍ ကိုက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

သို့သော်လည်း မည်မျှပင်ဆာလောင်စေကာမူ အစာကို စား၍ မဖြစ်။ သူ့အနီးမှ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသွားနေသော စမ်းချောင်းမှ ရေကိုလည်း သောက်၍မရ။

သူသည် သူ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ကာ ဆာလောင်မှုကို သတိမရနေအောင် ကြိုးစားသည်။ အားထုတ်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မလှုပ်မယှက် နေနိုင် အောင် ကြိုးစားသည်။ အချိန်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း တဖြည်းဖြည်းချင်း ကုန်ဆုံးသွားလျက်ရှိလေသည်။

ဒုတိယညရောက်လာသည်။ ထိုညတွင် သူ့မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်း အိပ်မက်မှာ ရောက်လာသည်။ သူသည် မည်းနက်သော အမှောင် ထုကြီးတစ်ခုကြားတွင်သို့ လိမ့်ကျနေသည်။

သူ့နားများထဲတွင် ဟိန်းဟောက်သံများ ဆူညံနေသည်။ သူသည် သံကုန်ဟစ်၍ အော်လိုက်မိသည်။ ဖျတ်ခနဲလန့်နိုးလာသည်။

အေးမြသော ညလယ်တွင် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးပြန်ကာ တုန်လှုပ်နေ သည်။ အမှောင်ထုတွင်းသို့ လိမ့်ကျလာနေခြင်းကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် လွန်း၍ ဖြစ်သည်။

လေအေးနုနုသည် သူ့မျက်နှာကို တိုးဝှေ့လျက်ရှိသည်။ သူ့ကိုယ်မှ ချွေးသီးချွေးပေါက်များသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် လွင့်စဉ်ပျောက်ပျက်ကုန် သည်။

သူသည် မကြာခင်ပြန်၍ အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်မက်များ နောက်ထပ်တစ်ဖန် ရောက်လာပြန်သည်။

သူသည် သူမသိသောနေရာ တစ်နေရာ၌ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်နေရာတိုင်းတွင် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကြီးများသည်

ကောင်းကင်ဆီသို့ တိုးတက်နေကြသည်။

သူသည် ရှေ့သို့ လျှောက်သွားသည်။ သူလျှောက်သွားနေသော နေရာသည် မြေကောင်းမြေသန့် တစ်ခုဖြစ်၏။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် လှပသေသပ်စွာ ချုပ်ထားသည့် ကျွဲသားရေတဲတစ်လုံး ရှိသည်။ ထိုတဲသည် သူတည်းမရ။ စိတ်ထဲက သိနေသည်။ တဲဝတွင် ရပ်နေသည့် မိန်းမတစ်ယောက်သည် သူ့အား လက်ယပ်၍ခေါ်နေသည်။

သူသည် အမျိုးသမီးထံသို့ လျှောက်သွားသည်။ ထိုခဏမှာပင် အမျိုးသမီးသည် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ စောစောက မြင်နေရသော တဲလည်း ပျောက်သွားသည်။

မြေပြင်ထက်တွင် ဖရိုဖရဲ ပြန့်ကျဲ လဲကျနေကြသည်။ တဲတိုင်များမှ တစ်ပါး အခြားဘာမှမရှိတော့။ အကြီးအကျယ် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု၏ ဖိစီးမှုကို ခံရသည်။

သူသည် မြေပြင်ထက်သို့ လဲကျသွားသည်။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ အဆက်မပြတ်ထုသည်။ ထို့နောက် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်လျက် ရှိသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူ့စိတ်သည် လဟာတစ်ခုသဖွယ် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်သွားသည်။ အတွေးဟူသမျှ ဘာမှမရှိတော့။

သူနှင့် အတော်ကွာဝေးသောနေရာတွင် မတ်ဆောက်သော ကျောက်တုံးကြီးများရှိသည်။

ထိုကျောက်တုံးကြီးများကြားမှ မေယွန်ဝိညာဉ်များ ထွက်လာသည်။ ဝိညာဉ်များသည် မီးခိုးငွေ့များနှင့်တူလှ၏။ သူတို့သည် ဝက်ဝံငယ်အနီးတွင် စုပြုံတိုးနေကြသည်။

သူတို့သည် ကျွဲများသဏ္ဍာန် ဖန်ဆင်းထားကြသည်။ မျက်လုံးကြီးများသည် နီရဲရဲ 'ဒီလူလားကွ'ဟု တစ်ဦးက မေးသည်။

“ဒီလူက . . . တခြားလူတွေနဲ့ မတူပါလား။”

ထိုအခါ တခြားတစ်ယောက်က-

“တခြားလူတွေနဲ့ မတူဘူး၊ ခြားနားနေတယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ သိတယ်၊ ဒါကြောင့် . . . သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ နှိမ့်ချပြီးနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ

နှိမ့်ချမှုမျိုးထဲမှာ မာန်မာနကတော့ရှိတာပဲ”ဟု ပြောသည်။

နောက်တစ်ဦးက ဝင်၍ ပြောပြန်သည်။

“ငါတို့... သူ့ကို ပူပြီး ဖျားအောင်လုပ်ကြရင် မကောင်းဘူးလား၊

ဒါဆိုရင် ဒီကောင် ညှိုးနွမ်းပြီး သေသွားမှာကွ”

ထိုအခါ နောက်တစ်ဦးက-

“သူ့ သေနေ့မစေခင်တော့ ရှင်ပါစေဦးကွာ၊ အဲဒါဆိုရင်... သူ နေရထိုင်ရတာ သေသွားတာထက်တောင် ခက်ခဲလိမ့်ဦးမယ်”ဟု ပြော သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်သည် တတိယနေ့ဖြစ်သည်။ နေသည် မှုန်မှိုင်း နေသော မြူများကြားမှ ထိုးဖောက်ထွက်လာနိုင်ရန် ကြိုးပမ်းလျက် ရှိသည်။ ဝက်ဝံငယ်၏ အဝတ်များသည် စိုစွတ်လျက်ရှိ၏။ ဆာလောင်မှုသည် သူ့အား ပြင်းပြစွာ နှိပ်စက်နေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ခေါင်းအထက် ဘက်အထိ နေတက်ချိန်တွင်မူ ဆာလောင်မှုသည် ကြက်ပျောက် ငှက် ပျောက် ပျောက်သွားသည်။

သူ့ခေါင်းသည် မူးနောက်နောက် ရီဝေဝေ ဖြစ်နေသည်။ အလွန် မြင့်မားသော နေရာတစ်ခုဆီသို့ တက်ရောက်လာရသဖြင့် ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာမျိုးဖြစ်၏။

သူ့စိတ်သည် ပေါ့ပါးလွတ်လပ်နေသည်။ သူ့စိတ်တွင် အခြားသော အတွေးများမရှိ။ သူ့မက်ခဲ့သည့် အိပ်မက်များသာ ရှိနေသည်။ အိပ်မက် များအကြောင်းကိုသာ တွေးနေသည်။

တခြားကြောင့်မဟုတ်။ အစာငတ်ခံပူဇော်နေသည့် လူတစ်ယောက် မက်သောအိပ်မက်များသည် နောက်ဆုံးတွင် အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်လာ တတ်သည် မဟုတ်ပါလော။

နေသည် တောင်တန်းကြီးများ၏ နောက်ဆွယ်သို့ လျှောဆင်းသွား ခဲ့လေသည်။ လေသည် ငြိမ်လျက်ရှိနေ၏။ မမြင်နိုင်စွမ်းသောအန္တရာယ်များ ရှိလာလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်သတိပေးနေသည့်နှယ် ရှိသည်။

သူ့စိတ်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်သို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာသည်။ သူသည် လဲလျောင်းနေရာမှထကာ မီးဖိုသည်။ မီးဖိုထဲသို့ ထင်းစများ

ထိုးထည့်နေခိုက်မှာပင် ငြိမ်ဆိတ်မှုသည် ပြိုကွဲစပြု။ အရပ်လေးမျက်နှာမှ ပြင်းထန်သောလေများ တိုက်ခတ်စပြုလာသည်။

လျှပ်စီးများသည် အမှောင်ထုအတွင်းမှနေ၍ ဖြိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ လက်လာသည်။ မိုးထစ်ချုန်းသံများကိုလည်း ကြားလာရသည်။

သူသည် မီးဖိုအနီးသို့ တိုး၍ထိုင်သည်။ မိုးအရွာကို စောင့်မျှော်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာ။ မိုးရွာခြင်းမရှိ။ လျှပ်စီးများသာလျှင် တဝင်းဝင်းလက်နေသည်။

မိုးချုန်းသံများကိုလည်း မကြာခဏ ကြားရသည်။ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေသည် ကျယ်လောင်စူးရှစွာ အော်ဟစ်ပြီး ညည်းတွားလျက်ရှိ၏။

ဝံပုလွေတစ်ကောင် အူသံ ကြားရသည်။ သူနှင့် မနီးမဝေးမှ အူလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုဝံပုလွေအူသံကို ပြန်၍ အဖြေပေးသည့် အူသံ မကြားရ။ သူသည် သတိထား၍ နားစွင့်သည်။ တဝိုင်းတိုင်း တိုက်ခတ်နေသော လေများထဲတွင် အော်သံတစ်သံပါလာသည့်အသံက 'လိုက်သွားလေ'ဟု အော်သည်။ 'လိုက်သွားပါတော့လား'

သူသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ လျှပ်စီးများသည် တဝင်းဝင်းလက်ကာ ခုန်ပျံ့လျက်ရှိကြသည်။ လျှပ်စီးရောင်များကြား အရာတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။

မြေပြင်၌ ကပ်၍ဝပ်နေသည့် ဝံပုလွေတစ်ကောင်က သူကြည့်နေခိုက်မှာပင် ဝံပုလွေသည် ဝပ်နေရာမှထကာ အမှောင်ထုကိုဖြတ်၍ ရှေ့သို့ ပြေးသွားသည်။ ဝံပုလွေ၏အမြီးဖျားတွင် မီးလုံးတစ်လုံး။

သူသည် ဘာကိုမှ တွေးတောစဉ်းစားခြင်းမပြုတော့ဘဲ သူ့ဓား၊ သူ့မီးညှိတုတ်တံများနှင့် ကျွဲသားခြောက်အိတ်ကို ကပျာကယာ ကောက်ယူသည်။ ထို့နောက် တအားကုန် ပြေးသွားနေသော ဝံပုလွေနောက်သို့ အပြေးအလွှားလိုက်သည်။

အမှောင်ထဲ ပြေးသွားနေရခြင်းဖြစ်၍ ခက်ခဲလှချေသည်။ လျှပ်စီးလက်လိုက်သည့်အခါများ၌သာ သူ့ရှေ့မှ မြေပြင်ကို မြင်ရသည်။ သူ့အကြောများမှာ အားအင်ကုန်ခန်းသလို ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မကြာခဏ မှောက်လျက်လဲကျသည်။ ပြန်ထပြီး ပြေးပြန်တော့လည်း ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံလဲသည်။ သူ့ရှေ့မှ ပြေးသွားသော နီနီရဲရဲ မီးလုံးသည် စမ်းချောင်းဘေးအတိုင်း ပြေးသွားနေခြင်းဖြစ်၏။

မီးလုံးသည် အချွန်အတက်များဖြင့် ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်နေသော ကျောက်နံရံတစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်ပြီးပြေးသွားလျက် ရှိသည်။ ဝက်ဝံငယ်၏ ခြေထောက်များသည် ကျောက်ခဲများ ဆွဲထားသည့်နှယ် အဆမတန်လေးလာသည်။

သူ ဘယ်ဆီသွားနေသည်ကိုလည်း သူမသိ။ သို့သော်လည်း ရှေ့မှ ပြေးသွားနေသော မီးလုံးသည် စမ်းချောင်းကို ဖြတ်ကူးသွားနေမှန်း သိသည်။ သူသည် ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ စမ်းချောင်းကို ဖြတ်ကူးပြေးသွားသည်။ မီးလုံးကို မျက်ခြည်အပြတ်မခံဘဲ လိုက်သည်။

သူသည် အလွန်ကျယ်ပြန့်သော ကုန်းပြင်မြင့်တစ်ခုပေါ် ရောက်နေသည်။ လေသံကိုမကြားရတော့။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင် အမှောင်ထုသည် ပို၍နက်ရှိုင်း သိပ်သည်းလာသည်။ သူ့ရှေ့မှ မီးလုံးအလင်းရောင်သည် ဝိုးတဝါးဖြစ်သွားသည်။ သူသည် မျက်လုံးများကို အားစိုက်၍ အမှောင်ထုတွင်းသို့ ကြည့်ကာ စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်သွားသည်။

သူ့ဘယ်ခြေထောက်သည် လေကို နင်းမိကာ အောက်သို့ ကျွမ်းစိုက်ပြီးကျသွားသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ပတ်မျှလည်သွားသည်ကို သိလိုက်သည်။ သူ့လက်များသည် ကျောက်စွန်းတစ်ခုကို ဆွဲကိုင်မိသည်။

သူသည် ကျောက်စွန်းကို မြဲအောင်ကိုင်ထားသည်။ သူ့ကိုယ်သည် အမှောင်ထုထဲတွင် တွဲလောင်းဖြစ်နေသည်။ သူ့စိတ်သည် ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ သူသည် ခြေထောက်များကိုလွှဲကာ ကျောက်စွန်းပေါ်သို့ ခွမိရန် အားထုတ်သည်။

သို့သော်လည်း အစာငတ် ရေငတ်ခံထားခဲ့သည့်ဒဏ်ကြောင့် အားထုတ်၍မရ ခြေထောက်များကို လွှဲရင်းနှင့်ပင် ကျောက်စွန်းကို ဆွဲဆုပ်ထားသော လက်ချောင်းများသည် ပြုတ်ကျသွားသည်။

သူသည် အောက်သို့ အရှိန်နှင့်ကျသည်။ အောက်ဘက်ရှိ ကျောက်စွန်းစွယ်နှင့် ရိုက်မိကာ သတိလစ်သွားသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ထိုဆွယ်

ပေါ်၌ ရပ်မနေ။ အောက်သို့ ထပ်၍ လိမ့်ကျကာ အမြင့်ဆုံး ထင်းရှူးပင် တစ်ပင် ၏ ကိုင်းများကြားသို့ ရောက်သွားသည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ် အလေးချိန်ကြောင့် ထင်းရှူးကိုင်းများသည် ကျိုးပဲ့ ကုန်သည်။ သူသည် ထင်းရှူးကိုင်းများကြားအတိုင်း အရှိန်ဖြင့် ထိုးကျလာ သည်။

ထင်းရှူးကိုင်းများကြားမှ ဖြတ်သန်း၍ ကျလာရခြင်းဖြစ်၍ အောက် ဘက်သို့နီးလာသည့်အခါ အရှိန်သည် နှေးလာသည်။ ထို့နောက် ထင်းရှူး ကိုင်းပဲ့များ စုပုံနေသည့် မြေပြင်ထက်သို့ကျသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် မြေပြင် တို့၏ ထိတွေ့ရိုက်ခတ်သံသည် ဖုတ်ခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အခန်း (၂)

လရောင်ဖြာဆင်းနေသော လွင်ပြင်အတွင်းသို့ ဝင်လာသည့် လူတစ်ယောက်က သူသည် အဆမတန် ကျယ်ပြန့်လှသော ကွင်းပြင်ကြီးအလယ်ရှိ ထူထပ်သော မြက်ပင်ကြီးများအကြားတွင် တင်ပလွင်ခွေ ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်၌ တည်ရှိနေသည့် အဆမတန် ကြီးမားလှသော တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကြီး၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေသည်။

ယင်းတိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်မှုကြီးကြားမှပင် သူသည် မြက်ပင်များကြား၌ အော်ညည်းပြေးလွှားနေသော တီးတိုးလေသံများ ကြားနေရသည်။ လူတို့၏ အလွန်ရှေးကျသော မှော်အတတ်ပညာ၏ အစသည် ဤနေရာမျိုး၌ တည်ရှိလေသည်။

မြက်ပင်များကြားမှ တိုးဝှေ့ဖြတ်သန်းသွားနေသော လေ၏ ညည်းတွားသံများသည် ဝိညာဉ်များတည်ရှိပါသည်ဟု သိနေသော စိတ်အဖို့ ဝိညာဉ်များ၏ အသံများပင်ဖြစ်သည်။

မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ မမြင်ရသော ဝိညာဉ်တည်ရှိမှုသည် မိုင်ပေါင်း

မည်မျှပင် ကွာဝေးနေစေကာမူ ပေါင်းကူးပေးနိုင်သော သဘောရှိရုံမျှမက ယင်းကဲ့သို့သော မိတ်ဆွေဘဝမျိုး၏ အစွမ်းသတ္တိနှင့် တန်ခိုးအပေါ် ယုံကြည်သည့် လူတစ်ယောက်နှင့် မကွဲမကွာ တည်ရှိနေတတ်၏။

အမှောင်ထုများကြားမှ အတင်း တိုးတိုးတိုက်ခတ်နေသော လေများ၊ ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ထိုးထွက်လာနေသော လျှပ်စစ်များ၊ ဂျူးဂျူးဂျိမ့်ဂျိမ့်မြည် ဟည်းနေသော မိုးကြိုးသံများ၊ လျှပ်စစ်အလင်းရောင်ဖြင့် ရိပ်ခနဲ မြင်တွေ့ လိုက်ရသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ ရုပ်ပုံလွှာ စသည်များသည် သူ့အား ပိုင်းရံထားသည့် သဘာဝစွမ်းအားများနှင့် ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းနေသော လူ တစ်ယောက်အဖို့ အတိတ်နိမိတ်များ ဖြစ်သည်။

ထိုအရာများသည် ဝက်ဝံငယ်အား သူ၏တောင်ကြားဆီသို့ ပို့ဆောင်ပေးသောအရာများ ဖြစ်ပေသည်။

x x x

မိုးရွာလျက်ရှိသည်။ အေးမြသော မိုးစက်မိုးပေါက်များသည် ဝက်ဝံ ငယ်၏အပေါ် အဆက်မပြတ် ပက်ဖျန်းပေးလျက်ရှိ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ထုထောင်းရိုက်ပုတ်ခြင်း ခံထားရသလို ဖြစ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်သည် လူးလွန် လှုပ်ရှားလာသည်။

မျက်လုံးများ ပွင့်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ရှိနေသော နာကျင် ကိုက်ခဲမှုကို သတိထားမိသည်။ သို့သော်လည်း အချိန်ကြာကြာ သတိထား လိုက်မိခြင်းမဟုတ်။ နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင် ပြန်၍ သတိလစ်သွား ပြန်သည်။

မိုးတိတ်သွားပြီ၊ အရုဏ်တက်လာသည်။ အလင်းရောင် မှုန်ဝါးဝါး သည် ကုန်းမြင့်ထက်သို့ ဖြန့်ဆင်းစပြုပြီး အလင်းရောင်သည် နက်ရှိုင်း သော တောင်ကြားအတွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နိုင်ရန် အားယူလျက် ရှိ၏။

ဝက်ဝံငယ်သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း အသိပြန်ဝင်လာသည်။ သူ လဲကျနေသည်မှာ ပက်လက်ဖြစ်သည်။ သူ့ကျောအောက်တွင် သစ်ရွက် သစ်စများနှင့် ထင်းရှူးကိုင်းကျိုး ကိုင်းပဲ့များ ရှိနေသည်။

သူ့အဝတ်များသည် ရစရာမရှိအောင် စုတ်ပြတ်နေသည်။ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်း အတော်များများတွင်လည်း သွေးစသွေးနုများ စွန်းထင်း ပေကျံနေသည်။ သူ့ညာဘက်ခြေထောက်သည် ခေါက်နေသည်။ ခြေမျက်စိ အထက်နားမှကပ်၍ ကျိုးသွားခြင်း ဖြစ်၏။ အသက်ရှူလိုက်တိုင်း ရင်ဘတ် ထဲမှ နာကျင်နေသည်။

သူသည် သူ့အပေါ်ဘက်မှ ထင်းရှူးကိုင်းများကို အချိန်အတော် ကြာမျှ ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့အနည်းငယ် လှုပ်ရှားလာနိုင်သည့်အခါ နေသည် သူ့ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်တွင် ရောက်နေလေပြီ။

ပြင်းထန်သော နာကျင်ကိုက်ခဲမှုသည် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ပျံ့နှံ့နေ သည်။ သို့တစေလည်း အသက်နှင့်ကိုယ် မြဲနေသေးသဖြင့် လှုပ်ရှားလိုတော့ ရနေသေးသည်။ သူသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း လှုပ်ရှားကြည့်သည်။

သူသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို အနည်းငယ်မျှ ရွှေ့ကြည့်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင် ကို ငဲ့စောင်းပြီးကြည့်သည်။ သူ ဘာဖြစ်ခဲ့သည်ကိုမသိ။ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်သန်၏မွေးစားသား ဝတ်ဝံငယ်ဟုလည်း မသိ။ တောင်ကုန်းများဆီသို့ အစာငတ်ခံ ပူဇော်မှုပြုလုပ်ရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်ကိုလည်း သူ မမှတ်မိ။

အမှန်တော့ သူသည် အသက်ရှင်နေမှုအတွက် လိုအပ်ချက်များကို လိုက်လံရှာဖွေနေသော သာမန်သတ္တဝါမျှသာ ဖြစ်သည်။ အခြားသော သတ္တဝါများနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် မနီးမဝေး၌ ကျနေသော ကျွဲသားခြောက်အိတ်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

သူသည် အားယူ၍ မှောက်လိုက်ပြီး အသားခြောက်အိတ်ဆီသို့ တရွတ်ဆွဲ၍ သွားသည်။ အသားခြောက် အနည်းငယ်ယူ၍ ဝါးသည်။ သို့သော်လည်း မျိုချ၍မရ။

သူသည် အလျားမှောက်နေရာမှ ထထိုင်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြည့်ပြန်သည်။ သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် စီးဆင်း နေသည့် စမ်းချောင်းငယ်တစ်ခု။ သူသည် အသားခြောက်အိတ်ကို ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ကာ မြေပြင်ကို ဗိုက်နှင့်ရှုပ်တိုက်၍ စမ်းချောင်းဆီသို့ တွားသွားသည်။

အနီးသို့ရောက်သည့်အခါ ဦးခေါင်းကို ငဲ့၍ ရေကိုသောက်သည်။

အသား ခြောက်စားစဉ်ကလိုပင် ဖြစ်၏။ မျို၍မရ။

သူသည် ဦးခေါင်းကို ထောင်လိုက်သည်။ ရေအနည်းငယ်သည် လည်ချောင်းတစ်လျှောက် စီးဝင်သွားသည်။ အနည်းငယ်မျှ ရေစိုသွား သဖြင့် လည်ချောင်းအတွင်းရှိ ခြောက်သွေ့မှုသည် သက်သာရာ ရသွား သည်။

ရေကိုလည်း နည်းနည်းချင်းစီ မျိုချနိုင်လာသည်။ သူသည် အိတ်ထဲမှ အသားခြောက်အနည်းငယ်ယူ၍ ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး ဝါးသည်။ အသား ခြောက်သည် မီးကင်ပြီး ထုထောင်းထားခြင်းဖြစ်၍ အားစိုက်ပြီး ဝါးစရာ မလို၊ တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှသာ ဝါးပြီး မျိုချကြည့်သည်။ ရုတ်တရက် မျို၍ မရသော်လည်း အနည်းငယ်မျှ အားစိုက်၍ မျိုချလိုက်သည့်အခါ ကျသွား သည်။

သူသည် အသားခြောက်အနည်းငယ်ထပ်ယူရန် အိတ်ထဲသို့ နှိုက် သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် တစ်ခေါင်းလုံး မူးနောက်နောက် ရီဝေဝေဖြစ်ကာ ပြန်၍ သတိလစ်သွားပြန်လေသည်။

x x x

သူ့ဗိုက်ထဲတွင် ရေရှိသည်။ အစာလည်း အနည်းငယ်ရှိသည်။ အသက်ရှင်သန်မှု၏ ဓာတ်ပစ္စည်းများသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း၌ အလုပ် လုပ်နေဆဲ။

နေ၏အလင်းရောင်သည် အမှောင်ထု၏ ဝါးမျိုခြင်းကို ခံရသည်။ တောင်ကုန်းများ၏ နောက်ကွယ်မှ လသည် တိတ်တဆိတ် တက်လာလျက် ရှိသည်။

လ၏ ဖျော့တော့သော အရောင်သည် နက်ရှိုင်းသော တောင်ကြား နံရံထက်သို့ ရောက်လာသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် တောင်ကြားမြေပြင်ပေါ်သို့ ဆင်းသက်လာသည်။ လရောင်သည် စမ်းချောင်းဘေး၌ ပက်လက်ဖြစ်နေသော ရုပ်လွှာပေါ်သို့ ဆင်းသက်ထွေးပိုက်သည်။

ငြိမ်သက်နေသော ရုပ်လွှာသည် လှုပ်ရှားလာသည်။ မျက်လုံးများ